

"Vă spun că de vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(Sf. Evanghelie după Luca 19, 39-40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox

- în duhul național creștin al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul I, Nr. 11, IULIE 2004

Apare la jumătatea lunii

7 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Ideologie Ecouri de la 24 iunie 2004

Atitudini Veninul poate deveni antidot
Apel la românism

Reportaj Cuibul "Radu Gyr" din Galați

Actualitate "Mișcarea Legionară și evreii"

Correspondență din străinătate

Istorie Naționalismul spaniol (I)

"Hronic legionar"

Personalități legionare Nicoleta Nicolescu

Pagini de vacanță Străzile copilăriei mele (I)
Pagini uitate: Regina Maria
Fenomenul Balcic în pictură

Concurs, Poșta redacției

SCRISOARE CĂTRE CEI CE VIN

Motto: "Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.
Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu." (Ioan 15, 13-14)

Dragii mei,

În viața politică nu există decât două feluri de a accede la putere: în conformitate cu legile țării sau neținând cont de ele.

Prin definiție, Mișcarea Legionară nu a urmărit niciodată accederea la putere prin violență. Cu toate că i s-a oferit ocazia de a forma un guvern după alegerile din 1937, Căpitanul a refuzat, căci nu obținuse decât 16% din voturi: nu ar fi conceput niciodată să conducă destinele României fără o adeziune majoritară a poporului român la idealurile legionare.

Numai ereticul ajuns prin fraudă și călcând peste cadavrele foștilor camarazi, la conducerea a ceea ce mai rămăsese din Mișcare după asasinările în masă ale anilor 1938 - 1939, Horia Sima, a ajuns să se împăuneze cu așa-zisa "revoluție legionară" din 3 sept. 1940.

Să ne întoarcem totuși în actualitate și în realitate; mulți dintre oameni își întorc astăzi privirile, unii din curiozitate, alții cu oarecare speranțe, către ce a fost, este și va fi Mișcarea Legionară.

A fost cea mai curată, pur românească, pur creștină și idealistă mișcare politică apărută vreodată pe pământul acestei țări!

Ce este Mișcarea acum: o rădăcină înfiptă adânc în pământul acestei țări, care se luptă cu toate adversitățile cauzate de minciună, indiferență, orgolii mărunte și dușmănia antihriștilor, hotărâtă să-și apere dreptul la existență, dacă acesta este voința divinității.

Ce va fi Mișcarea legionară la anul, peste doi ani sau peste mai mulți ani? Ceea ce va hotărî Dumnezeu în primul rând; dar, atenție, Dumnezeu te ajută, dar nu-ți bagă în traistă! În ultimă instanță, va fi ceea ce o vom face noi să fie!

Ce dorim noi să o facem să fie: o Mișcare puternică, prezentă în mintea și sufletul oamenilor trăitori pe aceste meleaguri cu care ne-a dăruit Dumnezeu, care, prin prezența sa în treburile țării, să poată stărpi hoția, parazitismul, promovarea nonvalorilor pe plan intern, iar pe plan extern să afirme drepturile noastre milenare la existență și că nu vom renunța niciodată la provinciile românești vremelnice rupte din trupul țării.

Mulți dintre tinerii care vin în contact cu noi își închipuie că lucrurile în viața politică se desfășoară ca la televizor: apeși pe un buton și ai schimbat canalul, ar fi bine așa sau nu, nu știu. Ceea ce pot spune este că într-un stat civilizat (în accepțiunea actuală a cuvântului), lupta politică este departe de a fi scurtă și ușoară.

Am spus-o de multe ori și, cu riscul de a deveni plictisitor, o voi spune până se va înțelege: politica ce dorești să fie promovată, este politica pe care o promovezi tu!

Fiecare om, grup de oameni, colectivități, are obligația să participe activ la viața politică a țării, dacă ceea ce se practică - acum sau oricând - li se pare nedrept, nepotrivit, neconform cu interesele țării.

Reclădirea unei Mișcări Legionare de dimensiunile pe care i le conferă doctrina ei socială și creștină, exemplele ei multiple de corectitudine și sobrietate, reclădirea pe temelia de fier a sacrificiilor supreme ale tuturor martirilor, începând cu Corneliu Zelea-Codreanu și terminând cu ultimul reeducat la Pitești sau torturat decenii în închisorile comuniste, nu se va înfăptui fără o mare tenacitate, răbdare, sacrificii, și o mare înțelegere pentru acest drum, când greu, când mai ușor, dar pe care nu-ți poți permite clipe de răgaz.

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea Codreanu

Interzis pentru Codreanu!

Am vrut să aniversăm 77 de ani de la înființarea Legiunii printr-o conferință. Ni s-a refuzat închirierea oricărei săli din București, directorii respectivi invocând ordinul - ilegal și nescris, dar categoric - dat de autorități.

Ne-au refuzat cei de la sala Dalles, de la teatre, cinematografe, Casa Centrală a Armatei, AGIR, ARCUB etc. și chiar restaurantele!

La sala AGIR discuția a frizat absurdul:

- Dvs. sunteți Zelea Codreanu?

- Da!

- Nu vă putem închiria.

- Bine, dar de ce?

- Avem ordin categoric!

- Este ilegal și abuziv acest ordin!

- Dvs. vreți să-mi pierd serviciul? Nu închiriem!

La Casa Centrală a Armatei discuția a fost și mai rău:

- Noi suntem imparțiali și de aceea nu vă putem închiria sala.

- Nu ne puteți închiria nouă... Dar cui o închiriați? Liberalilor, de exemplu, le-ați închiria-o?

- Da, de ce nu?

- Atunci cum puteți vorbi de imparțialitate?! Vă bateți joc de noi? Imparțial tocmai că înseamnă să-i primești pe toți cei care doresc să conferențeze, întrucât acesta este rolul acestei săli: de a fi închiriată de către oricine care plătește pentru asta. Mai ales că această conferință este pe temă istorică, iar nu electorală.

- D-le, nu vă închiriem sala și gata!

(În paranteză adăugăm că, oricum, prețul sălii CCA este prohibitiv: 700 euro - amănunt aflat de la altă asociație care închiriasse sala respectivă pentru alt eveniment.)

Astfel încât am răspândit afișe și am dat anunț în "România liberă" că îi așteptăm pe simpatizanții la sediul nostru modest pentru a aniversa ziua Legiunii.

Pentru alții nu e interzis!

În schimb, pe 24 iunie, chiar la sala Dalles, a conferențiat,

La sediul nostru Căpitanul veghează

exact pe tema "77 de ani de la înființarea Legiunii", "Uniunea Mondială a Tuturor Românilor".

Printre altele, s-a vorbit și despre o "securitate naționalistă" (?!), s-a argumentat că securitatea i-a ajutat pe legionari (?!), s-a implorat iertarea divină pentru comuniștii asasinați de tovarășii lor (susținându-se că luptaseră și ei pentru binele omenirii)!!

Astfel au înțeles organizatorii să aniverseze ziua Legiunii!

Orice comentariu ar fi de prisos...

Simiștii - aflați în grațiile PSD

O parte dintre redactori au plecat într-o minivacanță pe țărmul Mării Negre. Când colo, surpriză! Stațiile RATC și troleibuzurile din Constanța erau împănate de afișe anunțând conferința d-lui Emil Buceșcu (Fund. "Prof. Gh. asistat de ... arhiepiscopul Tomisului, la ... Casa în administrația Primăriei PSD-iste).

Nu s-a vorbit deloc despre Legiune, ci despre ... Rilke - ceva cam de genul "Destinul și sfințenia" (am prescurtat excentricul titlu). Când am ajuns și noi, la cca jumătate de oră după începerea conferinței, mulți (în special tinerii), dezamăgiți și plictisiți, părăseau sala. Beția neinteligibilă de cuvinte a durat două ore în fața unei săli golite pe jumătate.

Și biblioteca "Petre Țuțea" din Constanța (zisă legionară, dar, de fapt, simistă) este "întreținută cu sprijinul d-lui primar Radu Mazăre" (PSD) - așa cum anunță cu litere groase, de-o șchioapă, o hârtie aflată în geam. Membrii constănțeni ai Senatului Legionar ne-au comunicat, indignați, că la această bibliotecă - susținută de PSD - se vinde revista simistă "Permanențe" (a Fund. "Prof. Gh. Manu"), iar "Cuvântul legionar" nu este primit!

În loc de concluzii

Pentru Codreanu - interzisă o conferință despre întemeierea Legiunii, pentru oricine altcineva - permisă!

De ce oare autoritățile se tem de Codreanu, iar de simiști și de ... "alții" - nu? Voi, dragi cititori, ce credeți?

Redacția

SCRISOARE CĂTRE CEI CE VIN (continuare din pag. 1)

Tinere, vii la noi, așteptându-te să găsești totul înfăptuit și pus la punct, ca și cum ai lua un tren din mers și știi că te-ai așezat jos așteptând să ajungi la destinația pe care o vizezi, ar fi bine și simplu.

Nu este așa: drumul nostru către destinația ta și a mea și a țării românești nu se parcurge stând pe o canapea și privind pe fereastra istoriei; fiecare metru se parcurge cu sacrificiile tale și ale noastre, ale tuturor, dar începând cu încadrarea într-o disciplină pe care să o iubești ca pe o soluție izbăvitoare.

Începe prin a-ți face o frumoasă educație legionar-patriotică prin intrarea în viața legionară.

În cadrul cuibului din care faci parte, însușește-ți exemplele marilor noștri înaintași, ridică-ți permanent clasa intelectuală și profesională, întărește-ți încrederea în izbânda adevărului și a dreptății, comportă-te demn și blând ca un adevărat creștin, și vei merita după aceea dreptul de a te numi legionar.

Când vii la noi, mentalitatea ta să fie alta: să te gândești că din acel moment ai hotărât să sacrifici puțin din viața ta în slujba adevărului și a dreptății, a neamului tău, că nu-ți va fi indiferentă soarta altora, a celor mulți, năpăstuiți de reguli strâmbe, de legi nedrepte sau ineficiente.

Să te gândești că totul se clădește sau se reclădește cu migală și cu răbdare și că aportul tău este indispensabil. Nu te mângâia cu gândul că dacă nu vei fi tu, vor veni alții: acesta este un fel de gândire păgubos. Mai gândește-te că poate chiar tu ai calitățile și harul de conducător în Mișcarea Legionară: este ca în armata lui Napoleon Bonaparte care spunea că în ranița fiecărui soldat se ascunde un baston

de mareșal; Căpitanul spunea că fiecare legionar este șef peste oamenii pe care îi poate aduna în jurul său.

Nu te lăsa înșelat de propaganda antihriștilor și a comuniștilor care îți prezintă Mișcarea Legionară întinată de acțiunile criminale de după 1939. Ele aparțin unui vâsc crescut pe trupul sănătos al Mișcării. Simismul de astăzi și de ieri reprezintă asociații și fundații care nu au decât un scop: promovează un cult deșănțat al "personalității" lui Sima, fără să îi intereseze că acest lucru lovește grav în imaginea Mișcării Legionare.

În rest, privește atent în jurul tău și trage concluziile ce se impun: partidele de pe scena politică actuală își spun "democratice", dar nu sunt decât niște găști la nivel național care dispun de mari fonduri pe care le pun la bătaie pentru a ajunge la conducerea țării, de unde să poată fura sub acoperirea puterii, nu a legilor pe care se udă când vor. Sub pretextul alinierii la cerințele U.E. îți impun prețuri de parcă ai avea două mii de dolari pe lună, nu o sută, acceptă inginerii financiare ale acoliților care devalizează băncile garantate de stat, făcând găuri în banii publici, dar atenție: multe miliarde de dolari sancționate cu detenții mai mici decât cele pentru furtul unei găini. I-au făcut pe tineri (și nu numai) să viseze la plecarea în străinătate mai rău decât în vremea comunismului. De ce: orice tânăr reprezintă un potențial pericol în calea manevrelor murdare.

Când veți înțelege toate aceste lucruri, îi veți căuta pe cei mai buni!

Fiecare zi în plus înrăutățește lucrurile; oare vom ajunge iarăși să spunem "cu cât mai rău, cu atât mai bine"?

Fenomenul legionar a fost considerat mult timp un subiect tabu asupra căruia nu trebuiau să apară discuții cu o altă orientare decât cea „oficială”. Din acest motiv, în perioada comunistă imaginea pe care omul de rând o avea cu privire la Mișcarea Legionară și la membrii ei era cea impusă de regim în manualele școlare de istorie, întărită apoi și romantic nuanțată de romane beletristice („*Bietul Ioanide*”, „*Scrinul negru*”, „*Delirul*”, „*Cronică de familie*” etc.) și de filmele lui Sergiu Nicolaescu - elemente departe de a putea fi considerate documente istorice.

Oricare dintre aceste surse prezenta Legiunea în mod invariabil ca un rău absolut, destinat să poarte povara tuturor relelor; ca o aberație, ca o rătăcire inexplicabilă.

Filmele isterice (nu istorice) ale epocii comuniste

Portretul „tip” al legionarului, răspândit mai ales printr-o avalanșă de filme despre evenimentele mai dure din perioada interbelică, era al unui descreierat hidos, gata oricând să înfăptuiască o crimă, în lipsa pistolului uzând de cele mai banale obiecte la îndemână: lanțul, andreausa, satârul ori șișul - asta, bineînțeles, când nu-și gătuia victima cu mâinile goale - labe păroase (după cum remarcă un istoric amuzat de aceste aberații).

Scenariul acestor filme, considerate ca filme „istorice”, ar trebui mai degrabă încadrat în categoria SF, iar modul în care actorii interpretează rolurile legionarilor depășește în stupiditate și cele mai penibile pelicule hollywoodiene.

Din romanele epocii: „*Bietul Ioanide*” - George Călinescu

În cazul romanelor ce au tratat acest subiect, situația nu este mult diferită. Majoritatea lucrărilor au fost modificate, trunchiate, au fost chiar rescrise (la ordinul cenzurii) sau au fost scrise la comandă.

Dintre multe producții literare „cu tendință”, cea mai perfidă mi s-a părut romanul lui George Călinescu, „*Bietul Ioanide*”, publicat în 1953.

Fiind înzestrat cu un remarcabil talent literar, George Călinescu încearcă a se folosi de el pentru a manipula un cititor neavizat. În acest sens, personajele pozitive ale romanului, concepute pentru a atrage simpatia cititorului, au o atitudine ostilă Mișcării Legionare, mizându-se pe credibilitatea sensibilizată de talentul artistic al scriitorului. De exemplu, în timp ce arhitectul *Ioanide* este înfățișat ca un om profund, cult, inteligent, realizat în viață, cu succes în profesie și la femei, dezinteresat de politică și posibil viitor comunist de frunte (I), fiul acestuia, *Tudorel*, prezentat ca un individ frustrat, lipsit de atenția tatălui, ce se ghidează după o concepție puerilă despre viață, masochist, timid și cu înclinații sexuale ambigue susținute de un misoginism de prost gust, este legionar!

De-a lungul întregii cărți se observă o insistentă încercare de creionare a unei imagini asupra evenimentelor interbelice, mult diferită de realitate. E adevărat, autorul este un romancier, nu un istoric, iar romanul nu este o cronică istorică. Romancierul inventează personaje cărora le atribuie acțiuni, iar acestea, prin vagi asemănări cu cele reale, nu se pot substitui realității și nici nu pot deveni repere în discuțiile istorice. Pot crea însă confuzii pentru publicul larg.

În cazul de față, sunt prezentate acțiuni ale unor personaje imaginare, care au asemănare cu evenimente reale. Astfel, unor personaje fictive, precum *Gavrilcea*, prințul *Max Hangerliu*, macedoneanul *Carababă*, *Tudorel*, li se atribuie răspunderea unor fapte istorice prezentate deformat.

În ceea ce privește personajul *Gavrilcea*, acesta cuprinde

câteva elemente din biografia Căpitanului (elev la liceu militar, charismă, șef al Mișcării), combinate cu mult mai multe elemente false (fără studii superioare, chiar liceul neterminat, bigam etc.), plus elemente simiste (clandestinitate, arivism, lipsă de scrupule, politicianism), plus multă ficțiune. Împușcarea subprefectului *Iliescu* de către *Gavrilcea* face trimitere la împușcarea prefectului *Manciu*, însă circumstanțele în care a avut loc evenimentul diferențiază clar fapta reală de imaginația autorului: în timp ce *Codreanu* l-a împușcat pe *Manciu* în legitimă apărare, *Călinescu* creează atmosfera unui adevărat atentat în stil *Kennedy*, iar atitudinea lașă și ipocrită a lui *Gavrilcea* din timpul procesului este exact opusul atitudinii clare, oneste și demne a Căpitanului.

Citind „*Bietul Ioanide*”, nu pot să nu fac o analogie cu poveștile (pardon: „ficțiunile”) copilăriei: „*Deschisei lagărul pulberii, îndreptai pușca înspre sălbăticiuni și-mi trăsei un pumn zdravăn în ochi. Dintr-o atât de puternică izbitură se iscară puzderie de scântei. Pulberea luă foc și doborî cinci perechi de rațe, patru călifari și o pereche de lișițe.*” (Gottfried Burger - *Uimitoarele aventuri ale baronului von Munchhausen*)

Un capitol ambiguu din „*Bietul Ioanide*” este cel al asasinării prof. *Dan Bogdan*. Având în vedere circumstanțele asasinării și portretul lui *Dan Bogdan*, unii cred că acest personaj este primul ministru din 1939, *Armand Călinescu*. Dar și aici diferențele sunt majore între realitatea istorică și fantezia călinesciană: cei patru protagoniști ai atentatului din roman sunt prezentați ca niște criminali ordinari și sadici (omor de dragul „artei”), fricoși, tremurând după comiterea faptei, în timp ce *Miti Dumitrescu* și camarazii săi, conștienți și îndurerați de ceea ce au considerat de datoria lor să facă (să răzbune moartea Căpitanului), s-au predat imediat, de bunăvoie, asumându-și responsabilitatea, deși știau că vor plăti cu viața clipa lor de revoltă împotriva terorismului de stat. De altfel, întotdeauna după

comiterea unui astfel de gest, grupul legionar implicat s-a predat imediat, ispășindu-și pedeapsa conform legii, fuga de responsabilitate sau ascunderea faptei nefiind în concordanță cu principiile legionare („*Cărticica șefului de cuib*”).

Niciodată legionarii nu au „beneficiat” de „favoarea” unui pluton de execuție”, așa cum fabulează nonșalant romancierul, ci au fost strângulați, împușcați noaptea, la margine de drum, arși de vii în crematoriu sau omorâți în bătaie.

Dar G. Călinescu, spirit enciclopedic, analist pătrunzător și critic subtil, contemporan cu legionarii, nu „știe” toate acestea.

La fel de puțin se pare că știe și despre doctrina Mișcării Legionare, deși dedică un întreg capitol caietului lui *Tudorel*, cu pretenția de a reprezenta prin această înșiruire de idei aberante un fel de a doua „*Cărticică a șefului de cuib*”.

Încă de la primele rânduri ale jurnalului lui *Tudorel* cititorul este izbit de teribilismul infantil al ideilor înșirate, legionarul apărând ca un fanatic inconștient, lipsit de orice umanitate, pasionat de băta și spion nazist.

Neglijând pregătirea intelectuală superioară a șefilor legionari (începând cu însuși C. Z. *Codreanu* - avocat cu studii în Franța, și continuând cu dr. av. *Ion Moța*, ing. Gh. *Clime*, dr. av. *Vasile Marin*, prof. univ. *Nae Ionescu* etc. - personalități binecunoscute în epocă), romancierul ne servește teoria unei așa-zise bande de tip mafiot unde trogloditul este respectat și are putere de decizie, în timp ce omul superior este disprețuit și umilit (și încă din inițiativa proprie).

Se insistă pe un așa-zis cult al ilegalității, ce merge de la reabilitarea unor tâlhari și simularea unor acțiuni de tip terorist

(ocuparea primăriei), până la organizarea unei lovături de stat violente. Atât lovitura de stat, cât și teroarea, sunt prezentate ca fiind aprobate și chiar recomandate de comandament. Dar Căpitanul întotdeauna a făcut apel la calm și disciplină, acceptând lupta democratică pentru preluarea conducerii, afirmând că „lovitură de stat nu voim să dăm” („Circulări și manifeste”, 1937).

Concepția legionară de acceptare a suferinței și a morții este transformată în dorința de a suferi în mod voluntar și chiar în nerăbdarea de a muri (teoretic, pentru că practic, înaintea execuției, Tudorel își schimbă complet ideile). Negând în mod sistematic întâi intelectul, apoi natura „inferioară”, Tudorel se dovedește a fi un adolescent debusolat, a cărui unică filosofie se numește „NU”; un veritabil Gică Contra.

Se pune accentul pe subordonarea șefilor legionari față de Germania hitleristă, mergându-se până la considerarea lor ca fiind agenți naziști. În realitate, Mișcarea Legionară a apărut înainte de 1933 (instaurarea regimului nazist în Germania), și nici Căpitanul, nici alt lider legionar nu l-au văzut personal pe Hitler. Lipsa oricărei susțineri externe este cel mai bine ilustrată de deznodământul evenimentelor din ian. 1941: nu numai că legionarii nu au fost susținuți de germani, ba chiar au fost internați în lagăre de muncă în timpul refugiei în Germania.

Deși s-au străduit din răspuțeri zeci de ani, puternicii dușmani de moarte ai Legiunii n-au putut aduce – niciodată – nici cea mai

mică dovadă de colaborare, necum de subordonare a Legiunii față de străini!

Legiunea este, în primul rând, o organizație naționalistă, și, prin definiție, nici o organizație naționalistă nu poate sluji interese străine neamului. În plus, este vorba de naționaliști creștini, curați, care și-au dovedit convingerile prin jertfe și suferințe, iar nu despre politicieni farisei.

Veninul poate deveni antidot

Din rândurile noastre nu s-a ridicat deocamdată nici un „G. Călinescu”, care să contraatace printr-un roman pe măsură. Pentru că legionarul este corect, cinstit, viteaz, nu atacă mișelește pe nimeni (nici chiar pe adversar), nu intră în polemică...

Dar lectura cărților legionare (și în special cele ale Căpitanului) poate satisface atât setea de adevăr, cât și dorința de a citi o carte bună...

După încheierea lecturii unui astfel de roman tendențios și sentențios, un cititor cu discernământ va deveni curios să descopere istoria adevărată.

Cineva mi-a spus că, după vizionarea filmului „Întunericul verde” (regizor: Sergiu Nicolaescu), a gândit: „Trebuie să fie ceva de capul legionarilor, de îi urăsc atât comuniștii!” Și așa a început să se intereseze de legionari (azi este deja legionar).

Veninul strecurat sistematic, puțin câte puțin, devine, cu timpul, antidot...

Alecu Deleanu
elev, 17 ani

APEL LA ROMÂNISM

Avem cu siguranță nevoie de o schimbare. O societate bolnavă ca a noastră suportă cu greu boala aceasta care-o macină neconținut de mai bine de un deceniu. Binele promis la revoluție de toți acei măscărici care invocau puterea poporului pentru democrație s-a dovedit a fi o minciună sfruntată. Cei ce apăreau la TV îmbrăcați în pulovere, cerând libertate, și-au reluat vechile haine sau îmbracă acum, cu nonșalanță, costume de mari politicieni. Conu Leonida s-a transformat în Conu Trahanache. Aceeași specie moică, dar cu poleială.

Prezentul este din ce în ce mai confuz. **Din câte partide se perindă pe scena politică, n-am găsit nici măcar vreo două-trei care să mai invoce câte ceva din tradiția românismului.** La adăpostul propriei democrații căreia i-au dat înțelesul de proprie lege de guvernare, au uitat demult că trăiesc într-o țară cu 22 milioane de cetățeni egal îndreptățiți, și se comportă ca într-un imperiu format din vreo două-trei mii de stăpâni și cu restul - sclavi buni de pus la muncă încontinuu.

Și pentru că lipsa lor de orice pregătire într-un anumit domeniu a făcut ca majoritatea fabricilor și uzinelor ce le asigurau averile să dea faliment, mintea lor avidă și perversă i-a împins să scoată la meza și bruma de industrie care a mai rămas. Privatizarea mult trâmbițată a fost numai pentru cei străini care aveau desigur mai mulți verzișori decât românii noștri. Pot spune astfel că **e evident că toți acești politicieni sunt împotriva intereselor noastre naționale**, înfăptuind o politică dezastruoasă, menită să facă din țara noastră proprietatea unui american, francez, chinez, arab, desigur cu toții membri ai vreunei companii *cu tichie*.

Toate aceste afaceri sunt contra noastră. Ele sunt menite să ne transforme în sclavii finanței internaționale, în marionete capabile să muncească poate chiar 25 de ore pe zi pentru a asigura dorința de bani a mai marilor lumii.

Toată această șleahță de politicieni trebuie să dispară. În locul ei trebuie să apară **elita cu adevărat națională, elita care să pună mai presus de interesele democratice ale structurilor continentale și mondiale, interesele strict naționale.**

Tinerii de astăzi sunt în majoritatea lor respinși din viața politică. Hienele bătrâne sunt mult prea periculoase pentru acești mici vulturi care ar vrea să ia în ghearele lor destinul acestui neam oropsit.

România deține o mare putere intelectuală în rândurile tinerimii. Se observă din păcate în ultimul timp o manevră intenționată de îndobitocire a celor ce ar mai fi putut însemna salvarea. Pentru ca arătând spre aceste elemente bulversate hienele să poată

spune: „Noi, cei bătrâni și cu experiență, suntem singurii capabili să conducem țara!”

Asigurându-și monopolul în conducerea țării, acești „baroni” amintind de grecoteii din perioada fanariotă își vor asigura și un monopol în trasarea politicilor externe - și mai ales interne. Ei vor face orice pentru a omorî încă din fașă orice tendință de corectitudine și cinste pentru ca locul lor să nu fie amenințat. Și pentru ca buzunarele lor să fie veșnic doldora de bani, indiferent de sursă sau modul de câștig, ei vor face fel de fel de înțelegeri dăunătoare pentru statul român, dar benefice pentru ei. Ce spun aici nu sunt simple fantezii sau ipoteze, sunt chiar faptele care se ascund în spatele așa-zisilor politicieni, cu toții sperând și luptând frenetic pentru un loc de parlamentar, dar nici unul (sau foarte puțini) având pregătirea necesară.

Tinerii de astăzi au datoria morală față de țară și față de tot trecutul glorios al neamului românesc să intre în luptă contra forțelor satanice care îndreaptă România spre o moarte sigură.

Tinerii - și nu mă refer la tinerii de peste 50 de ani așa cum sunt denumiți cei de prin partidele politice - sunt cei mai capabili în a scăpa țara din impasul actual. Viociunea și tinerețea lor, spiritul de inițiativă și mai ales dorința de afirmare, sunt atuurile care dau încredere și promit o reușită deplină. Toate acestea nu se pot însă fără o iubire de Dumnezeu și un cult pentru țară. Tânărul trebuie să fie condus în activitatea sa de aceste lucruri esențiale, altfel riscând să se cufunde în mlaștina materialistă care ne înconjoară. Ajuns în această mlaștină, el va fi practic pierdut, pentru că va fi în totalitate asociat politicienilor corupți. Va deveni un fel de Stelescu, avid de bani și putere.

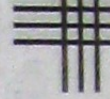
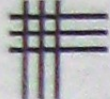
Cred, așadar, că numai prin noi, cei tineri, și prin celelalte mii de tineri care mai cred într-un viitor strălucit, țara să înflorească atât economic, cât mai ales spiritual.

Fac apel către toți cei ce simt încă românește și către cei ce au putere de luptă pentru o țară a lor:

„Luptați alături de tinerii legionari pentru România românilor. Pentru România lui Ștefan, a lui Mihai, a lui Carol I și a lui Ferdinand”.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

Ștefan Buxescu
18 ani

CUIBUL "RADU GYR" DIN GALAȚI

Motto: "Legionarii nu mor. Drepti, nemișcați, neînvinși și nemuritori, privesc pururea biruitori la zvârcolirile urii neputincioase." (Corneliu Zelea Codreanu – "Pentru legionari").

La Galați ne-a întâmpinat întâi Dunărea: maiestuoasă, calmă, impresionantă. Apoi salutul legionar, al inimii oferite spre cer, însoțit de surâsurile de pe fețele tinere ale camarazilor noștri, bucură de revedere.

Au trecut doi ani de când inimoșii **Ion Cucu** și **Jean Pavel** au înființat primul cuib din Galați, cuibul "Radu Gyr". Primul gălățean care li s-a alăturat a fost energicul **Nicu Anton**.

Prima întâlnire cu ei a avut loc la comemorarea masacrului antilegionar din septembrie, la cimitirul Reînvierea din București.

Ne-au apropiat credința lor calmă și de neclintit în idealurile legionare, apoi ne-au unit eforturile neabătute de face cunoscută Mișcarea Legionară tinerilor: noi într-un oraș cosmopolit (Bucureștiul), iar ei într-un oraș "roșu" (Galațiul este numit și "orașul roșu"). Deși se confruntă cu greutăți zilnice, printre care asigurarea pâinii într-o localitate cu procent mare de șomaj (sau poate, și din acest motiv), sunt conștienți că numai prin muncă, dreptate, corectitudine, credință, onoare, vitejie, se poate schimba ceva (în bine) în această țară. Mesajul Căpitanului și dorința lui de dincolo de veșnicie de a schimba întâi omul, de a-l transforma într-un "năzdrăvan", într-un erou, a găsit teren fertil la acești moldoveni a căror dăruire amintește de plăieșii lui Ștefan.

Ei nu au venit la noi din curiozitate, nu au dat înapoi în fața lipsurilor materiale, nu au "cântărit" "rațional" șansele de "afirmare", nu se tem, nu au descurajat gândind asemeni multora de azi: "E greu să fii legionar într-o societate atât de coruptă și ostilă naționalismului..." Ei nu visează la onoruri, la funcții plătite gras, la posturi de primari.

Nu; ei au înțeles să-și folosească talantul dăruit de Dumnezeu. Ne stau alături, muncind în tăcere, cu dragoste, cu voie bună, modești, răbdători și încrezători, tenaci; le simțim mereu umărul lângă al nostru. "Nu ne-am legat cei cugetam la fel, ci acei ce simțeam la fel. Nu cei ce aveam același fel de a gândi, ci acei ce aveam aceeași construcție sufletească" (Corneliu Zelea Codreanu – "Pentru legionari").

Ei știu că nu ne este deschisă calea publicității, că singurele moduri de a face alți legionari sunt: discuția de la om la om și exemplul personal, pentru că "prima piatră de temelie trebuie pusă pe pământ sănătos".

Acum, după atâtea zeci de ani de cruntă prigoană, Legiunea se află în stadiul reclădirii din temelie, iar o construcție durabilă nu se poate înălța decât pe o bază fermă, respectând cu strictețe regulile Fondatorului.

"Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli".

Acasă la camaradul Ion Cucu ne-au întâmpinat o casă gospodărească, veche, cu umbrar de viță de vie și grădiniță de legume,

admirabila soție a gazdei, d-na **Mioara Cucu**, și cinci adolescenți luminoși. Cei doi câini ne-au salutat și ei, dând din coadă, iar motanul ne-a tors un fuier întreg. Broaștele țestoase de pământ, uriașe și prietenoase, au apărut ceva mai târziu.

Ca întotdeauna, întâlnirea "de lucru" cu camarazii, cu familia noastră legionară, s-a transformat într-un prilej de bucurie și relaxare, într-un

tonic moral.

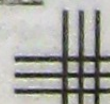
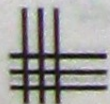
Surpriza a fost însă faptul că a venit și un tânăr reporter, dornic să afle mai multe despre Mișcare și să cunoască legionarii bucureșteni. De ce spun "surpriza"? Pentru că sunt deja obișnuiți cu reporteri care refuză să vină chiar la un parastas legionar (mă refer la parastasul Căpitanului), am văzut chiar și avocați care se tem să-i reprezinte pe legionari: într-un cuvânt, am văzut mulți oameni care prin natura profesiei lor ar trebui să nu aibă nici un fel de reținere, dar care se tem chiar și să pronunțe în public cuvântul "legionar".

Ei bine, laudabilul reporter, dl. ing. **Silviu Vasilache**, citise "Cuvântul legionar" și aflase că în școală i se ascunsese adevărul despre istoria românilor. Am discutat aproape două ore despre ideologia legionară, despre istorie și prezent și despre cum percep actualitatea legionarii. A și luat un interviu d-lui Codreanu, dând și pe postul local de televiziune (Expres TV), chiar din acea seară (30 mai 2004), o știre despre legionari. Expresia folosită pentru a descrie succint Mișcarea Legionară ("organizația naționalistă românească de mare succes a anilor 30"), ca și enunțarea legilor în baza cărora activează cuibul (legea disciplinei, a muncii, a tăcerii, a onoarei, a ajutorului reciproc, a educației) ne-au dat impresia că în orașul de pe malul Dunării mass-media își poate îndeplini cu adevărat rolul, acela de a informa.

La 24 iunie am avut plăcuta surpriză (din nou surpriză!) de a-l vedea pe dl. Vasilache la sediul nostru din București (împreună cu o parte a membrilor cuibului "Radu Gyr"), prilej cu care activul reporter a luat interviu șefului Senatului, distinsul jurist și instructor legionar din vremea Căpitanului, Nelu Rusu, și "enciclopediei viei", fostul șef al studențimii române interbelice, vivacele dr. Șerban Milcoveanu.

De atunci, de câte ori mă gândesc la Galați, văd aievea o casă caldă, cu oameni calzi, cu copii, animale, flori și legume... văd reporteri capabili să se informeze cu adevărat și să înțeleagă... și visez ca Galațiul să devină un mic "fort" legionar...

Nicoleta Codrin

"MIȘCAREA LEGIONARĂ ȘI EVREII" O CARTE DE ATITUDINE – FLOR STREJNICU

Într-un amplu interviu cu dl. Flor Strejnicu, publicat în revista noastră în urmă cu trei luni, enumeram lucrările domniei sale.

Mi-am propus ca în rândurile de față să prezint **foarte succint** cartea "**Mișcarea Legionară și evreii**", un studiu destul de amplu, peste 300 de pagini, care încearcă să lămurească pe cel care se interesează de istoria interbelică a țării noastre, de relațiile existente între aceste două organizații diametral opuse ca ideologie.

Cred că este binevenită prezentarea acestei lucrări care are la bază numai documente de epocă, ceea ce îi mărește mult credibilitatea în rândurile cititorilor. **Mai cu seamă acum**, când se impune studiul holocaustului în școli, iar negarea lui este îngrădită și limitată printr-o ordonanță de urgență.

Apar în presă, destul de des, voci care afirmă, asemeni deputatului Federației Comunității Evreiești, redactor șef al revistei "Realitatea Evreiască, Dorel Darian, că": "o Mișcare Legionară care renaște este un pericol nu numai pentru evrei, ci și pentru democrație" (într-un articol publicat recent în ziarul "**Curentul Național**" din ziua de duminică, 11 iulie 2004).

Nu știm ce pericol pot reprezenta legionarii și simpatizanți, mai ales că aceștia nu au posibilitatea materială de a-și exprima părerea în presă în privința acestui subiect deosebit de spinos.

Iată de ce în acest context, lucrarea d-lui Flor Strejnicu este deosebit de binevenită, autorul sintetizând munca sa printr-un mic citat: "**Nu voi căuta, în tot ce voi scrie, să mă refer la toate acuzele aduse Mișcării Legionare, ci mă voi limita doar la problema antisemitismului legionar sau, mai exact, la raportul dintre Mișcarea Legionară și evrei. Prea mult s-a mințit și s-a fabulat pe seama Mișcării Legionare, fără ca aceasta să aibă voie să demonstreze adevărul. De asemenea, în memoriam, dedic această carte bunului meu tată, preot Alexandru Strejnicu, salvator al multor vieți de evrei din orașul Ploiești.**"

Simpla citire a titlurilor capitolelor din carte dovedesc varietatea punctelor abordate: "**cauzele justificatelor perioade de revigorare a resentimentelor față de evrei**", "**antisemitismul în (clar)viziunea legionarilor sau a prietenilor acestora**", "**Mișcarea Legionară și cuzismul**", "**perioada statului național și evreii**", "**infiltrațiile malefice în activitatea statului național-legionar**", "**lovitura de stat a generalului Antonescu și evreii**", "**calomniile la adresa Mișcării Legionare**", "**antisemitismul legionarilor în perioadele de libertate**", "**antisemitismul legionarilor în perioadele de detenție**", "**onestitatea legionarilor față de evrei**", "**cine dorește să reactiveze antisemitismul?**" etc.

În capitolul "**Starea de spirit a românilor în toamna anului 1940**" se arată, printre altele, cum cunoscutul istoric evreu N.M. Nagy-Talavera argumenta că "**populația evreiască i-a tratat pe românii aflați în retragere din Basarabia într-un mod care avea să-i coste mult și scump un an mai târziu**". Populația evreiască și comuniștii s-au constituit în bande înarmate care s-au dedat la acte de sălbăcie împotriva familiilor care-și transportau mica lor avere în Moldova. La Chișinău au fost eliberați comuniștii din închisori, s-a manifestat cu steagul roșu și au fost împiedicați cei care mergeau spre gară. Au fost asasinati în stradă comisarii M. Pascal, Const. Mateescu, Severin și Stol. Se analizează și se reproduce și articolul lui Nicolae Iorga din "**Neamul Românesc**", din 6 iulie 1940, intitulat "**De ce atâta ură?**"

Este arătat cum la Carmen Sylva Căpitanul a salvat de la înec și pe unul, Ițic. Câțiva camarazi i-au atras atenția că și-a pus în pericol viața pentru un evreu. Riposta a fost: "**Am salvat un om. Nu contează că este evreu. Și vă rog să rețineți pentru totdeauna că nu împotriva evreilor, ca atare, trebuie să se îndrepte lupta necruțătoare a unui legionar autentic, ci contra celor care fac rău României și Bisericii creștine**".

Se redă și un citat din apărarea lui Radu Gyr la acuzele Alexandrei Sidorovici că ar fi fost legionar ... demagog (!) pentru că la 17 ian. 1941, din inițiativa lui, a fost înființat Teatrul Evreiesc Barașeum ("Dvs. vă străduiți în trei luni să strângeți dovezi apăsătoare împotriva mea și când eu, în zece minute, suflu în ele ca în niște baloane de săpun, vă enervați și-mi întrerupeți apărarea"). Este reprodus și un pasaj al unui interviu luat de

Manase Radneu rabinului Alexandru Șafran la Geneva, fost președinte al comunității evreiești din România între 1939-1948: "**Până și miniștrii legionari care m-au primit, au avut o atitudine respectuoasă**".

Evenimentele sângeroase din zilele 21-23 ian. 1941 s-au soldat cu numeroase victime, ziarul "Universul" din 12 febr. a aceluiași an publicând cifra de 118 evrei uciși. Cifra nu a fost contestată nici de izvoarele oficiale ale comunităților evreiești, dar astăzi unii istorici vorbesc chiar de 6000-7000 de evrei uciși, ceea ce nu corespunde realității. Nu a existat nici un ordin emanat de la conducerea legionară sau de la vreă autoritate legionară care să fi împins pe membrii Mișcării sau masele populare la uciderea evreilor. **Nu se poate dovedi o participare directă și efectivă a Mișcării în aceste represalii contra populației evreiești.** Legionarii erau atunci pe baricade, în instituțiile publice, rezistând asaltului militar al lui Antonescu. În consecință, trebuie presupus că evreii căzuți în aceste zile au fost victimele unor elemente periferice ale societății, imposibil de controlat din cauza evenimentelor, cum se întâmplă în orice revoluție sau moment de anarhie, când puterile statului sunt scoase din funcțiune.

Este infirmată cu acte și multiple mărturii povestea cu evreii atârnați în cârlige la abator.

Așadar, Mișcarea Legionară n-a urmărit, în tratarea problemei evreiești, regimul legilor speciale, al câmpurilor de concentrare și al stelelor hexagonale. Ceva mai mult încă, legislația în vigoare în perioada interbelică - cu cele trei categorii de evrei și instituțiile de românizare oficiale, nu au aparținut Mișcării Legionare, ci guvernului precedent (cât și celui ulterior).

Ce concluzii se pot trage de cel ce citește cartea d-lui Flor Strejnicu?

Să le enunțăm, precum a făcut autorul la sfârșitul memorabilei sale lucrări:

CONCLUZII:

1. Mișcarea Legionară, fiind anticomunistă și antioligarhică, iar în centrul acestor "ținte" fiind implicați în majoritate evreii, a fost socotită (implicit) antisemită.
2. Mișcarea Legionară fiind creștină, a luat atitudine împotriva anticreștinilor reprezentați în special de evrei, prin manifestările lor active și provocatoare.
3. Mișcarea Legionară, fiind dominată de spiritul dreptății sociale, a fost împotriva celor care exploatau munca și buna credință a semenilor lor, iar în cercurile conducătoare ale acestor exploatare dominau evreii.
4. Niciodată Mișcarea Legionară nu a propovăduit sau înfăptuit violențe împotriva evreilor dintr-o cauză rasială sau religioasă. **Nici un legionar nu a fost condamnat în decursul atâtor prigoane prin care au trecut, pentru lovire, crimă sau orice altă nelegiuire pe care aceștia le-ar fi comis împotriva evreilor. Orice efort în acest sens al dușmanilor Mișcării Legionare de a demonstra astfel de acuze, a rămas fără rezultat.**
5. Abuzurile, violențele, crimele sau alte nelegiuiri, care au avut loc în perioada Statului Național Legionar, au fost "opera" infiltrațiilor maligne, dar s-a preferat a fi acuzați legionarii, deși în închisori nu s-a găsit niciodată măcar un singur legionar condamnat pentru asemenea fărâdelegi.
6. Faptul că Mișcarea Legionară există, se datorează celor două principii care i-au dat ființă și au hrănit-o dintotdeauna: credința în Hristos și iubirea de Patrie.
7. Faptul că ideologia Mișcării Legionare este corectă, se demonstrează prin modelul pe care ea îl reprezintă pentru alte mișcări naționaliste din Europa și America.
8. Setea actuală de cunoaștere și de însușire a ideologiei Mișcării Legionare, din ce în ce mai evidentă, în lipsa cvasitotală a evreilor, dovedește absurditatea susținerii antisemitismului ca practică a legionarilor.
9. Atâta timp cât iubirea de Hristos și de Patrie vor exista în această țară, Mișcarea Legionară, prin ideologia ei, va fi o permanență în România.

FLOR STREJNICU

MIȘCAREA LEGIONARĂ ȘI EVREII

Motto : Fluide mâini îți potriviră trupul / din aur, sânge și cernoziom, / rotundă țară-n inimă ca stupul, / adusă până-aci din om în om"
("Patria" - Andrei Ciurunga)

Se pare că depășim cu mult milionul de Români care trăiesc dincolo de granițele Țării. Destul de mulți oftează după frumusețea munților Carpați, unii se gândesc să se întoarcă în patrie, alții se gândesc să-ți înjighebeze un loc de lucru în noua țară, și sunt unii care se gândesc că, oriunde s-ar găsi pe glob, trebuie să facă ceva pentru iubita lor Românie.

Despre aceștia din urmă aș vrea să vorbesc. Pentru că aceștia pun mai presus de interesul personal, de a se câpăta, CEVA ce îi frământă și nu-i lasă să doarmă liniștiți, când țara geme de suferințe mai rele decât cele din trecut. Pentru că dacă tătarii veneau, dădeau foc, luau copii și femei (și turcii la fel), toți acești barbari plecau, pe când cei care de 15 ani distrug România, bucată cu bucată, rămân în continuare s-o fure, cu toate că au nume românești și vorbesc românește.

Primul Român care de zeci de ani luptă neobosit pe meleaguri străine este **George Bălașu** care, împreună cu Mihaela Moisin și alții au menținut suflul românesc, atât în timpul dictaturii comuniste, cât și în prezent, prin ziarul "**Cuvântul Românesc**" din **Hamilton - Canada**, și care în fiecare an face un festival la "**Câmpul Românesc**" (20-28 iulie), unde participa Români din exil și din țară.

Cum să nu te bucore cartea scrisă de un **Nicolae Dima** ("**Închisorile mele**"), profesor la **Washington**, care acum, prin articolele sale din revista "**Geopolitica**", spune adevăruri cutremurătoare și actuale: "**Statele naționale au asigurat pacea internă mult mai bine decât statele multinaționale și, în consecință, ele au oferit și oferă în continuare temelia structurilor internaționale moderne**". (pag. 10) La pagina 11 subliniază: "**Tot în 1918, dar în urma revoluției bolșevice și a destrămării vechiului imperiu țarist, BASARABIA a hotărât să se reunească cu țara mamă. Unirea nu a fost acceptată însă de noul guvern sovietic și NICI NU A FOST RATIFICATĂ DE SENATUL STATELOR UNITE. Faptul că America nu a ratificat unirea Basarabiei cu România constituie un SPIN cu consecințe grave pentru România până în ziua de azi.**" La pagina 13 se menționează următoarele: "**Pe plan regional, România poate contribui, de asemenea, la consolidarea flancului sud-estic al NATO, dacă aceasta va supraviețui într-o formă apropiată celei actuale. România va trebui să-și urmărească, însă, cu tenacitate, interesele naționale și să acționeze cu mult mai mult curaj decât până acum. În ciuda noului ordin mondial care cere renunțări și adaptări, România nu poate ignora Basarabia ori aspirațiile conaționalilor ei din țările vecine. Sunt convins că, dacă România va acționa cu demnitate și fermitate, America și Occidentul îi vor asculta și respecta aspirațiile. Dacă va acționa, însă, timid și servil, interesele ei vor fi călcate din nou în picioare**". În încheiere spune la pag. 15: "**Menținerea ființei naționale în țară și în afara țării va depinde, însă, în mare măsură, de înțelepciunea liderilor români de astăzi și de mâine.**"

Cartea de poezii ("**Psalmul cerului**") a regretatului prof. univ. dr. **Gheorghe Rădulescu** care a înființat în **Chicago** primul cerc cultural "**Mihail Eminescu**", împreună cu **Jean Bukiu**, ajutați de familia **Ion Pop** și de doamna **Stella Rădulescu**, poetă atât în limba română, cât și în limba engleză.

Cartea "**Din țara lui Cain**" scrisă de **Românul canadian D. Pillip** nu poate să nu te zguduie.

Tot în **Canada** scriitorul și jurnalistul **George Gorgescu** a scris o carte de poezii ("**Chemarea Stelelor**") și una de proză ("**Ultima întâlnire**"), plus o mulțime de articole despre suferințele Neamului Românesc și despre eroii Românilor.

Tot în **Canada** **Corneliu Florea** (pe numele de familie **Dumitru Padeanu**) a scos ziarele: "**Jurnal de lagăr liber**", "**Jurnal pe frunze de arțar**", "**Semnăle semenilor mei**", cu articolele zguduitoare: "**Cine tulbură liniștea Transilvaniei**", "**Antiromânismul și Holocaustul**".

În **Chicago** **Jean Bukiu** a scris cartea "**De la Liniște la Cântec**" în care apar generații întregi care au trecut prin închisorile și lagărele celor trei dictaturi din România, cu suferințe care întrec orice închipuire. Tot el a înființat în orașul **Aurora**, la biserica

greco-catolică "**Saint Michael**" un cerc cultural "**George Coșbuc**", unde a trebuit ca seriile culturale să fie făcute și în Română, și în engleză, pentru că majoritatea membrilor erau americani. La Biserica "**Sfânta Maria**" din **Chicago** tot **Jean Bukiu** a înființat cercul cultural "**Mircea Eliade**", unde valorile culturale ale Neamului Românesc au fost evocate: **Mihail Eminescu**, **George Coșbuc**, **Vasile Voiculescu**, **George Bacovia**, **Lucian Blaga**, poeți din închisori ca **Radu Gyr**, **Andrei Ciurunga**, **Nichifor Crainic** și alții.

În **Chicago** doctorul **Alexandru Ronnett** a scris cartea "**Blestemul lui Zamolxe**", "**O pacoste sau un destin vitreg?**" și altele.

Tot în **Chicago**, **Niculae Manolescu** s-a zbatut mult pentru a putea afirma Țara și Neamul Românesc, atât prin conferințe, cât mai ales prin ziarul lui "**Datoria Românească**" care nu a avut o apariție continuă datorita faptului că autorul, pe lângă lipsurile bănești, are mari necazuri cu soția care este imobilizată în pat de ani de zile.

New York-ul nu s-a lăsat mai prejos. acolo a scris poetul **Zahu Pană** "**Poezii din închisori**" și "**Cu acul pe săpun**".

Aurel Sergiu Marinescu a scris: "**Prizonier în propria țară**", "**Mă aplec peste ani**", "**O contribuție la istoria exilului Românesc**", "**Armata Roșie în România**" și "**Înainte și după Dictatul de la Viena**", cât și multe articole la ziare.

Trebuie menționați **Gheorghe Duma** din **California** și **Traian Golea** din **Florida**, doi luptători neînfricați și fără oprire pentru drepturile românești asupra Transilvaniei și asupra Basarabiei, cât și asupra tuturor nedreptăților din țară, prin articole trimise la toate forurile conducătoare ale marilor puteri.

În **Arizona**, la **Phoenix**, **Ioan Nicoară** este președintele unei **Asociații Românești** și a publicat o sumedenie de articole despre România și despre America.

Nici **Românii din Australia** nu au stat degeaba: astfel, **A. Negoescu** a scris cartea "**O jumătate de Veac**" în care zugrăvește pe **Românii din Germania** în timpul și după al doilea război mondial și spune multe adevăruri neștiute. Tot în **Australia** există o **Asociație a Românilor** sub conducerea lui **Mihai Maghiaru**.

La **Paris** scriitorul și vajnicul luptător pentru drepturile Basarabiei sale natale, **Paul Goma** a scris multe cărți și articole. Nu trebuie să uităm că **Paul Goma** a fost cel care a înființat primul sindicat liber în România sub dictatura comunistă.

Dar în afară de scriitori se găsesc aici, în **Chicago**, artiști în pictură și în sculptură care au zugrăvit în tablourile și pietrele lor nu numai peisaje frumoase, ci și marii oameni de cultură ai Neamului Românesc. Astfel este pictorul **Iclozan** cu soția (tot pictoriță), dar mai ales pictorul și sculptorul **Mugur Alexandru Simionov** care a împodobit sălile serilor culturale ținute atât la biserica "**Nașterea Domnului**", cât și la biserica "**Sfânta Maria**" și acum la catedrala "**Sfinții Constantin și Elena**", cu tablourile lui **Mihail Eminescu** și **Mircea Eliade**, de o frumusețe rar întâlnită, și care ar putea fi mândria oricărui muzeu.

Sculptorul Nica Petre a îmbogățit "**Câmpul Românesc**" de la **Hamilton - Canada** cu busturile lui **Mihail Eminescu**, **Aron Cotruș**, **Nae Ionescu** și alții.

Nu trebuie să uităm pe veșnic tânărul **Eugen Bârsan** care de 40 de ani spune despre România și cântecele ei la radio; continuă, la același radio, cu mult succes, doamna **Maria Crasovean**.

P.S. Sunt convins că mai sunt mulți **Români în exil** care nu și-au uitat Țara de baștină și au făcut și fac ceva pentru ea, de aceea rog să fii iertat dacă, neștiindu-i, nu le-am pomenit numele.

*Jean Bukiu, membru al
Legionului Român
Chicago, mai 2004*

Continuăm prezentarea unor importante personalități care au influențat prin prezența și activitatea lor istoria țărilor lor și, prin reflexul relațiilor internaționale, au influențat istoria europeană.

De-a lungul timpului, în prima jumătate a ultimului secol care s-a scurs, și cu deosebire după încheierea primului război mondial, partizanii dictaturilor sau cei care au rămas fideli principiilor democratice le-au susținut sau le-au condamnat în bloc, conform școlilor cărora le-au aparținut, conform atitudinilor lor politice.

Au fost personalități despre care la ora actuală nu se vorbește (sau sunt amintiți ca fenomene trecătoare ale unei "nevroze politice").

Au existat regimuri autoritare sau chiar dictatoriale – naționaliste – care s-au dovedit pozitive în momentele critice ale istoriei. Au existat regimuri dictatoriale care s-au dovedit forme detestabile de guvernare, dar, fie ele bune sau rele, toate care au fost, au fost impuse de circumstanță. Este cunoscut ca un adevăr axiomatic: **din experiențele trecutului se explică prezentul și se descifrează perspectivele viitorului.**

Tânără generație de astăzi, și nu numai ea, ori n-au auzit de Oliveira Salazar, Miguel și Jose Antonio Primo de Rivera, Josef Pilsudski, Mustafa Kemal Atatürk, Miklos Horthy, Ignaz Seipel, Mussolini ș.a., ori crâmpiele de informații pe care ar fi putut să le capete sunt trunchiate - dacă nu chiar falsificate.

Ne propunem ca "sine ira et studio" să evocăm unele din aceste personalități, cu luminile și umbrele lor, pentru că apreciem că asemenea mici monografii, fie ele numai schițate, nu sunt inutile.

Vom încerca să răspundem unor chestiuni precum împrejurările social-politice ce au determinat apariția lor pe scena istoriei, ce anume au promovat, care au fost trăsăturile comune ale regimurilor pe care le-au instaurat, care a fost specificul fiecăruia, care a fost atitudinea maselor populare, a tineretului față de programele declarate, reacțiile mai importante din partea forțelor opozante. Ne-am propus să dezbaterem problema dacă toate acestea au fost simple secvențe ale trecutului sau au lăsat urme, mai puțin sau mai mult durabile în contemporaneitatea noastră. Și nu în ultimul rând încercăm să evidențiem măsura (dacă a existat o asemenea măsură) care a avut ecou în istoria țării noastre.

Toate (sau aproape toate) regimurile politice de care ne vom ocupa, au urmărit să suprimă lupta de clasă din țările lor. Toate au condamnat demagogia politicardă, politicianismul creator de abuzuri, de corupție, de degradare a relațiilor umane. Frica de bolșevism a făcut restul.

În numărul 9 din mai 2004 al "*Cuvântului Legionar*" ne-am ocupat de Antonio de Oliveira Salazar din Portugalia.

Urmează alte trei personalități din celălalt stat iberic, din SPANIA.

Miguel Primo de Rivera

Descendent al unei vechi familii spaniole, Miguel Primo de Rivera (1870-1930), marchiz d'Estelle, a fost un vestit om politic și general cu funcții importante în ierarhia militară într-un

Gen. Miguel Primo de Rivera (stânga imaginii) și regele Spaniei, Alfonso al XIII-lea

moment în care Spania era confruntată cu o gravă criză provocată de pierderea războiului cu Statele Unite ale Americii și cu pierderea ultimelor vestigii ale imperiului spaniol: Cuba,

Filipine, Porto Rico, cu revolta bască și catalană din Asturia, cu dezastrul din Maroc, cu terorismul anarhist intern și cu o repetată instabilitate ministerială.

Criza politică și morală însoțită și de una monetară, toate provocate de apatia constantă a unor guverne de politicieni incapabili de orice velleități de rezistență la dezordine, au fost declanșatorul evenimentelor ce au urmat.

Reluând vechea tradiția a pronunțamentelor, la 13 sept. 1923 generalul Miguel Primo de Rivera, cu sprijinul

armatei și al regelui Alfonso al XIII-lea, a preluat puterea ca singură soluție de redresare a Spaniei, pentru restabilirea ordinii în țară, instaurând o dictatură militară care a fost înlocuită mai apoi cu miniștri civili. Situația nu a întâmpinat o rezistență populară. Generalul a instalat un directorat militar care a guvernat prin decrete, a suspendat Constituția, a dizolvat Parlamentul (Senatul și Cortesul), a suprimat partidele politice, a instituit cenzura. A fost ceea ce unii istorici au numit "**o dictatură liberală**", o dictatură fără execuții, o dictatură care s-a bucurat de popularitate, sau, așa cum s-a mai spus, o dictatură dulce efectuată cu procedee bruște.

În timpul dictaturii a fost lansat un vast program de lucrări publice, de îmbunătățire a rețelei rutiere, a fost încurajată dezvoltarea industriei naționale, au fost create monopoluri de stat, au fost asanate, cel puțin pentru o perioadă, finanțele și economia țării, s-au regularizat bugetele, s-a dezvoltat turismul intern și extern, s-a restabilit securitatea și ordinea publică, a fost pacificat Marocul.

În 1926 generalul a încercat să grupeze forțele naționale într-o uniune patriotică. Cheltuielile efectuate pentru marile lucrări publice și pentru finanțarea politicii sociale, politica sa clericală, intervenția statului în economie, au creat nemulțumiri în cercurile universitare și ale oamenilor de afaceri. El nu reușit să învingă impopularitatea crescută, au urmat o serie de atentate, încercări de pronunțament. Criza mondială din 1929 s-a repercutat puternic și în Spania: s-a prăbușit creditul intern și extern, moneda națională, pesetas - și întregul cortegiu care a urmat.

Abandonat de clasele conducătoare, de armată și în final de rege, Miguel Primo de Rivera s-a retras din viața publică la 28 ian. 1930 și s-a autoexilat la Paris, unde a și decedat în același an.

Regele s-a reîntors la vechiul parlamentarism spaniol.

Ostilitatea vechilor oameni politici, a opiniei publice în fața noii situații, au îngroșat rândurile mișcării republicane și ca urmare, alegerile municipale care au căpătat alura unui plebiscit împotriva regelui, l-au obligat să părăsească tronul. La 14 aprilie 1931 a fost proclamată republica.

Eșecul generalului nu trebuie să facă uitate realizările dictaturii. A fost o epocă cu o economie înfloritoare, cu realizări importante pe planul politicii sociale, cu instaurarea ordinii publice și securității naționale.

Jose Antonio Primo de Rivera

Fiul generalului, Jose Antonio Primo de Rivera (1903-1936), avocat de succes din baroul din Madrid, a intrat în politica activă după moartea tatălui său.

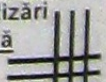
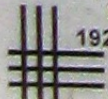

La alegerile legislative din 1931 nu a obținut mandatul de deputat în Cortes.

Studiind experiențele național-socialismului german și ale fascismului, Jose Antonio le-a apreciat ca fiind ca inaplicabile în Spania și atenția lui s-a îndreptat spre organizațiile naționaliste apărute în țară după 1930, cu deosebire spre Organizația ofensivă național-sindicalistă creată în 1931.

La 29 oct. 1933 Jose Antonio Primo de Rivera a creat FALANGA spaniolă, având mare aderență a studenților și a claselor de mijloc. Falanga a reușit să scoată un ziar propriu, "*Fe*", cel ce avea să dețină Arriba, un mare ziar sub generalul Franco.

Ales deputat în 1934, Primo de Rivera își precizează și își face cunoscută DOCTRINA în "*Programul în 27 de puncte*" al Falangei. Este respinsă politica liberală și monarhia, promovând ideea conform căreia "**națiunea oferă poporului spaniol idealul unei solidarități, destinul ei universal**". Este condamnată lupta de clasă, diviziunile politice organizate în partide, se pronunță pentru un guvern autoritar care să realizeze **justiție socială**, pentru **abolirea abuzurilor capitalismului** prin naționalizări moderate și dirigism economic. Era declarată o **politică**

originală care nu avea comun cu național-socialismul și cu fascismul decât un naționalism puternic, dar nu fanatic.

Falangismul se mai deosebea de acestea prin absența rasismului și a statului totalitar, prin respectul pentru religie.

Unii istorici l-au caracterizat pe Jose Antonio ca fiind "un fascist fără să urle și un liberal care se ignoră pe el însuși".

A încercat, fără rezultate însă, o deschidere spre stânga, spre socialismul moderat și chiar cu anarho-sindicalismul disidenți.

În 1934 *Falanga* fuzionează cu juntele național-sindicaliste, Jose Antonio Primo de Rivera devenind șeful unic.

În urma mai multor atentate împotriva falangiștilor, șeful comandant și-a autorizat partizanii să treacă la represalii.

Alegerile care au urmat au dat câștig de cauză partidelor de stânga: radicali, anarhiști, și Jose Antonio nu numai că nu a mai fost ales deputat, ci a fost arestat, iar Falanga scoasă în afara legii de către guvernul *Frontului Popular*, dominat de comuniști.

La 20 nov. 1936 Jose Antonio Primo de Rivera a fost scos din închisoare, a fost condamnat la moarte și executat.

Mișcarea generalului Franco, ca și viitorimea, l-a considerat pe Jose Antonio Primo de Rivera un martir căzut pentru cauza Spaniei naționaliste.

La *Valle de los Carlos* s-a ridicat un monument în memoria eroilor legionari căzuți pentru biruința Crucii, pentru Spania naționalistă liberă, pentru înfrângerea comunismului agresiv și inuman. (Membrii Mișcării naționaliste regrupate în 1936 de gen.

Franco nu s-au mai numit "falangiști", ci "legionari".) După încheierea războiului civil, osemintele naționalistului spaniol Jose Antonio Primo de Rivera au fost reînchinate în monumentul de la Valle de los Carlos.

Războiul civil din Spania (1936-1939) a izbucnit ca urmare a instaurării unei republici în care socialiștii radicali și anarho-sindicaliști organizați în *Frontul Popular* au trecut la măsuri împotriva libertăților cetățenilor spanioli, au secularizat învățământul teologic, au expulzat Ordinul Iezuit, au anulat confiscarea proprietăților și a bunurilor adversarilor politici. Ordinea publică a fost perturbată, au fost arestați și omorâți membrii ai opoziției, biserici arse, preoți ca și prelați uciși, călugări violenți și apoi omorâți, au fost batjocorite relicve religioase.

În acest climat de violență, coaliția opozanților a trecut la rezistență.

La 17 iulie 1936, **generalul Franco** a preluat comanda trupelor spaniole din Maroc și a debarcat în sudul Spaniei.

În nord, o altă coloană, condusă de **generalul Mola**, urma să facă joncțiunea cu armata din sud.

Acum au apărut brigăzile internaționale, aproape toate de obediență comunistă.

În numărul viitor vom relata mai pe larg principalele episoade ale războiului civil, personalitatea și rolul generalului Franco.

Radu Constantin

"Hronic Legionar" - Iulie -

1916 - La vârsta de 17 ani, Corneliu Zelea Codreanu a plecat ca voluntar pe front pentru întregirea României

1932 - alegeri generale, în care Mișcarea Legionară a obținut cinci locuri de deputați în Parlamentul țării (17 iulie)

1933 - începerea taberei legionare de muncă de la Vișani pentru construirea unui dig împotriva inundațiilor; tabăra a fost închisă din ordinul ilegal al autorităților, iar legionarii maltratați (10 iulie)

- legionarii din com. Râșcani, jud. Cahul (Basarabia) au ridicat o troiță în memoria voievodului Ion Vodă cel Cumplit, trădat de boieri (26 iulie)

1934 - începerea taberei legionare de muncă de pe muntele Rarău, unde legionarii au construit o casă de adăpost (5 iulie)

- începerea taberei legionare din com. Cotiugenii Mari, jud. Soroca (Basarabia), unde legionarii au reconstruit biserica ruinată din localitate (17 iulie)

1935 - începerea taberei legionare din satul Buga, jud. Lăpușna (Basarabia), unde legionarii au construit o mănăstire (1 iulie)

- începerea taberei legionare din com. Aciliu, jud. Sibiu, unde legionarii au construit o biserică (1 iulie)

- începerea taberei legionare de la Băile Herculane, unde legionarii au construit o casă de odihnă pentru camarazii suferinzi (2 iulie)

- începerea taberei legionare de muncă de la Carmen Sylva sub conducerea directă a Căpitanului, unde au lucrat 800 de legionari, construind 1 km de șosea, 7 cabane, 3 fântâni, consolidări de maluri etc. (5 iulie)

- începerea taberei legionare de la Arnota, unde 252 de legionari au săpat un drum în stâncă până la Mănăstirea Arnota, locul de veșnică odihnă a voievodului Matei Basarab (8 iulie)

- începerea taberei legionare din com. Lat Laz, jud. Alba, unde legionarii au construit o casă culturală (15 iulie)

- începerea taberei legionare din com. Ineu, jud. Arad, unde legionarii au fabricat 100 000 de cărămizi pt. construirea unei școli (18 iulie)

1936 - Decemvrii l-au împușcat pe Stelescu, trădătorul care încercase de două ori să-l asasineze pe Căpitan și care calomnia și batjocorea public, de doi ani, Legiunea și pe foștii camarazi; Decemvrii s-au predat în aceeași zi, de bunăvoie, autorităților

(16 iulie)

1937 - începerea construirii noului sediu legionar din str. Gutenberg nr. 3, lângă vechiul sediu (1 iulie)

- Căpitanul desființează organizația legionară a jud. Bălți "până la apariția unui om serios, sănătos la suflet și la trup, capabil să organizeze și să conducă" ("Circulări și manifeste") (4 iulie)

- începerea taberei legionare de muncă de la Câmpina, desființată la 11 iulie din ordinul (illegal) al autorităților (6 iulie)

1938 - condamnarea fruntașilor Mișcării Legionare la șapte ani de închisoare: ing. Gh.

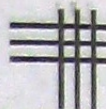
Clime (șeful Partidului *Totul Pentru Țară*), prof. univ. V. Cristescu (vicepreședintele Partidului *Totul Pentru Țară*), ec. Gh. Istrate (șeful Frățiilor de Cruce pe țară), dr. av. Al. Cantacuzino (șeful Corpului Legionar de Elită Moța - Marin), dr. av. Traian Cotigă (președintele UNSCR în 1934-1935), dr. teol. Gh. Furdui (președintele UNSCR în 1935-1936), dr. Șerban Milcoveanu (președintele UNSCR în funcție atunci), dr. ing. Eugen Ionică (șeful Asociației *Prietenii Legiunii*), ing. Virgil Ionescu (șeful regiunii Dobrogea), prof. Sima Simulescu (șeful organizației de Ilfov a Partidului *Totul Pentru Țară*), av. M. Polihroniade (ziarist legionar renumit), ec. Bănică Dobre (luptător anticomunist în războiul civil din Spania), av. N. Totu (luptător anticomunist în războiul civil din Spania), dr. Paul Craja (șeful studenților legionari de la Medicină), av. Al. C. Tell, Gh. Apostolescu, av. Radu Budișteanu, Aurel Serafim; ulterior a fost condamnat și av. dr. Ion Banea (șeful Ardealului legionar) (1 iulie)

- arestarea comandantului legionar av. Ion Belgea, șeful comandamentului legionar "de prigoană" (11 iulie)

1941 - ofițerul Horia Zelea Codreanu, unul dintre frații Căpitanului, tatăl camaradului Nicador Zelea Codreanu, a fost asasinat chiar în fața locuinței sale din Bd. Lacul Tei, autorii asasinatului nefiind descoperiți niciodată (13 iulie)

- condamnarea la moarte și executarea unora dintre legionarii care participaseră la asasinatul de la Jilava din nov. 1940; printre aceștia, a fost împușcat și col Ștefan Zăvoianu, vechi membru al Senatului Legionar, complet nevinovat, pentru faptul că fusese Prefect al Poliției Capitalei în acea perioadă (29 iulie)

1964 - eliberarea tuturor deținuților politici din închisorile comuniste (31 iulie)

In memoriam

NICOLETA NICOLESCU

1912 - 1939

Studii superioare la Facultatea de
Litere și Filosofie București

Comandant legionar

Multiple funcții în Mișcare:

șefa Cetățuilor (în perioada 1933-1936),

consilieră și curieră a Căpitanului,

membră a Comandamentului legionar "de prigoană"

Motto: "În Nicoleta te poți încrede așa cum te poți încrede în
răsăritul soarelui". (Corneliu Zelea Codreanu)

Fascinația nemuritoare Nicoleta (cum o numește atât de
sugestiv dr. Milcoveanu) s-a transmis prin timp ca un fluid
magnetic. Asasinată bestial la vârsta de 27 de ani, Nicoleta trăiește în sufletele noastre, are forța unei legende.

Dar cel mai mare omagiu pentru acest spirit eroic și ascetic nu sunt cuvintele "poleite", ci amintirea sobră și de neșters pe
care i-au păstrat-o toți cei care au avut șansa s-o cunoască direct și s-o admire; de aceea le vom da lor cuvântul.

Nicoleta Nicolescu (stânga);
al treilea din dreapta imaginii: Căpitanul

DUILIU SFINȚESCU – "RĂSPUNS DAT TINERILOR"

Înaltă, bine legată, cu ochi aproape negri, privind drept, direct –
adevărate ferestre ale sufletului. Întreaga ei făptură inspira
încredere, puritate, nezdruccinată hotărâre. Trăirea ei în ideal
se răsfrângea contagios la cei din preajmă. În jurul ei s-au
strâns acele fete și femei care au înțeles rostul Mișcării Legionare.
Ele au fost organizate în cuiburi numite "cetățui", dintre care primul
s-a numit "Ecaterina Teodoroiu". Educația și activitatea în "cetățui"
era după modelul cuiburilor de legionari.

Marele entuziasm cu care se activa în aceste cetățui nu a fost
înțeles de la început. Era prea mare influența veacului în
mentalitatea tradițională, de a privi viața și menirea femeii. De
aceea, Nicoleta a trebuit să lupte, să dea examenul suferinței și
al răbdării pentru a putea jertfi pentru Mișcare și pentru a
deschide drumul femeii legionare. Durerea neînțelegerii inițiale
și răbdarea așteptării i-au fost pe deplin răsplătite, prin faptul
că încercarea sa a fost socotită de Căpitan ca un examen care
a fost trecut cu succes, pentru care i-a adresat felicitări și i-a
acordat gradul de comandant legionar. Astfel s-a constituit
Corpul Legionarelor, unitate care reprezenta viziunea Nicoletei
despre rolul covârșitor pe care urma să-l aibă femeia legionară
în lumea cea nouă, lumea legionară.

În lupta în care se angajase legionarul, trebuia să aibă lângă
el, drept camaradă, soție, mamă, fiică - o luptătoare. În
timpurile aprige, cu lovituri din toate părțile, cu prigoane,
închisori, moarte, legionarul trebuia să aibă alături o ființă gata
de a înfrunta toate primejdii. Legionara trebuia să fie o
luptătoare ca și el.

În cetățui, legile legionare trebuiau
respectate și trăite cu sfințenie. Nicoleta era modelul de urmat, prin
disciplină, muncă, tăcere, dragoste,
corectitudine, cântec.

Corpul Legionarelor s-a
consolidat prin educația în cuib,
activități diverse, participare la
toate acțiunile legionare în general,
prin munca în tabere. În toate taberele
mari - Susai, Arnota, Rarău, Dealul
Negru, Carmen Sylva - au fost și
legionare, luând parte și la lucrările
mai mici din diferite șantiere. Din
„familia” comerțului legionar de la
sediul din Gutenberg făceau parte
legionare dintre cele mai de credință și
mai devotate: la cooperativă, la
restaurant, bucatărie etc.

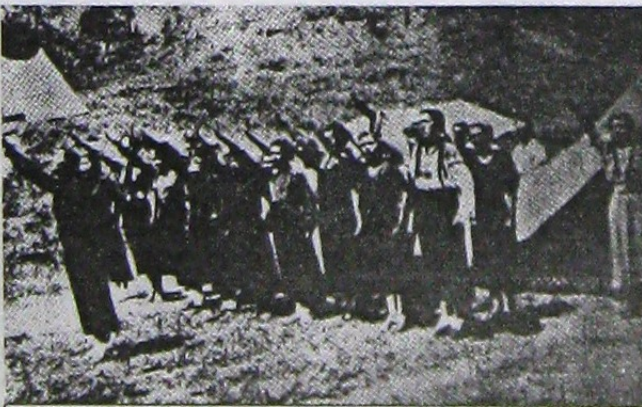
Nu lipseau nici activitățile pur feminine: în fața cooperativei
fetele aveau o vitrină cu lucru de mână, cusături românești, piese

de traforaj, pirogravuri, icoane, obiecte în os etc., care se vindeau
în folosul Mișcării.

Nicoleta Nicolescu s-a ocupat personal de organizarea
activității și educația fetelor în spirit legionar: românesc și
profund creștin. În afară de acestea, mai avea două preocupări
importante: paza pentru securitatea vieții Căpitanului și grija pentru
Nicadori. Când prezența Căpitanului era imperios necesară în
locuri în care ar fi fost posibil un atentat, locuri pe care Căpitanul nu
le evita, Nicoleta cu fetele ei organiza supravegherea continuă a
celor ce se apropiau de Căpitan. Legătura cu Nicadorii se ținea
permanent prin scrisori, atenții, vizite la vorbitor când se putea,
rugăciune.

Conform legilor legionare, conducerea unităților se schimba
după un an, pentru ca nimeni să nu se socotească șef pe viață și
pentru a se crea cât mai multe cadre de conducere. Însă datorită
evenimentelor deosebite dintre anii 1933-1936, Nicoleta Nicolescu
a condus efectiv până atunci. În toamna aceluia an, a trebuit să
înainteze Căpitanul două propuneri. Acestea au fost: Lucia
Trandafir, studentă în medicină, sora Decemvirului Ionel Trandafir,
și Marieta Iordache, sora comandantului legionar Iordache Nicoară
(care avea să fie ucis în noaptea de 22-23 sept. 1939, la Miercurea
Ciuc). Căpitanul a ales-o pe Lucia Trandafir, care a preluat
conducerea Corpului Legionarelor. Nicoleta a trecut într-o situație
superioară, de sfătuitoare.

În perioada care a urmat până la prigoana din 1938, a fost
mereu prezentă în activitatea Mișcării, cu totala ei dăruire. Un
exemplu elocvent este următorul: în primăvara anului 1937, când

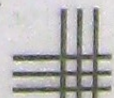
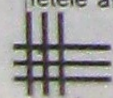

Nicoleta Nicolescu în fruntea Cetățuilor

Mișcarea Legionară era în plină
ascensiune, bucurându-se de o
popularitate fără precedent,
autoritatea de stat, pentru a stăvili
acest curent, a obligat studenții să
dea o declarație prin care să se
angajeze că nu vor mai face politică.
Cu toată dezlegarea dată de Căpitan
(circulara *Studentimea română
chemată să treacă pe sub jugul
umilinței* - 2 apr. 1937), Nicoleta a
preferat să nu dea această
declarație, renunțând astfel la
diploma ei de licență.

Ascunsă de ochii poliției, nu a
încetat să se intereseze și să
comune pe diferite căi cu

Căpitanul. După căderea primilor din Comandamentul rămas
afară, Căpitanul a indicat-o pe Nicoleta ca purtătoare a
cuvântului și hotărârilor lui. În ea avea încredere deplină.

Pe Nicoleta am cunoscut-o pentru prima dată în iarna lui 1932-1933 la sediul central legionar, care pe acea vreme era pe strada Aurel Vlaicu (București). După incidentele cu poliția care avuseseră loc cu ocazia încercării de a pune o cruce la mormântul "Eroului necunoscut" din Parcul Carol, s-a făcut o broșură intitulată "Mormântul fără cruce". Pentru expediția ei venise Nicoleta cu un grup de studente legionare. Nu știu cum, întreaga ei ținută m-a făcut să mă gândesc la Ecaterina Teodorescu, eroina de la Jiu, când îl conducea în asalt. Pe când eram elev, citisem o carte despre această eroină și imaginea ei mi-a rămas viu întipărită în minte. Acum această imagine se asocia și chiar se suprapunea cu aceea a Nicoletei.

Comportarea acestor legionare studente m-a impresionat. Rupând cu mentalitatea curentă - de a disprețui munca manuală - ele făceau curățenia sediului cu atâta dragoste, încât răspândeau numai voie bună.

Chinurile la care a fost supusă au fost îngrozitoare. Poliția știa că ea era una din elementele cele mai de încredere ale Căpitanului A vrut să afle totul. Dar ea a îndurat cu stoicism aceste chinuri și, ca Sterie Ciumetti, a preferat să-și dea

CÂTEVA REPERE BIOGRAFICE:

Originară din Craiova, născută la 12 mai 1912, a cunoscut Mișcarea Legionară din adolescență și a intrat în Mișcare în 1930, concomitent cu admiterea la Facultatea de Filosofie a Universității din București

Prima legionară și prima femeie comandant legionar; curiera Căpitanului în prigoana din 1933 - 1934, șefa Cetățuilor (1933 - 1936) și apoi consilieră a Căpitanului, fiind apreciată în mod deosebit

După arestarea Căpitanului din apr. 1938 a îndeplinit

funcții importante în cadrul Comandamentului legionar "de prigoană", ținând legătura între acesta și Căpitan - și pronunțându-se în permanentă pe linia de non-violență ordonată de Căpitan

Arestată la 10 iunie 1939 din cauza trădării de către studentul Mihai Vărfureanu

Schingiuită în anchetă și arsă de vie în Crematoriu Cenușa ei a fost transportată la Predeal în 1940, la cimitirul legionarilor căzuți.

"Iar târziu, când va străluci peste veacuri țara cea nouă, se va auzi din adâncuri refrenul cântecelor noastre de luptă, de moarte, de biruință. Iar cadența marșului generațiilor de atunci, la adăpost de frământările noastre de azi, va fi pentru noi suprema mângâiere."

(fragment din scrisoarea Nicadorului Nicolae Constantinescu, adresată Nicoletei)

PROIECT DE STATUIE

Andrei Ciurunga

O, de-aș avea o marmură acum
și-o daltă bună de cioplit în mână,
ți-aș înălța, femeia mea română,
statuie vie, pentru veac, în drum.

Te-aș zămisli pândind cu ochiul mut
întoarcerile noastre din prigoane,
cum așteptau matroanele romane,
pe fiii lor, sub scuturi sau pe scut.

Ori mărturie te-aș lăsa prin ani
cu jarul urii dogorindu-ți buza,
cum ai urât la Sarmisegetuza
și-ai dat cu apă-n clocot în dușmani.

Dar nu legenda moartă ar putea
să-ți nemurească chipul la răscruce,
ci plânsul tău de astăzi, de sub cruce,
când strigă trupul neamului pe ea.

Așa te-aș veșnici: Ingenunchind
smerită ca bisericile țării,
cu sufletul amar ca unda mării
și tot ca ea, în funduri, clocotind.

În ochi ți-aș pune fulgere de sus,
în păr toate furtunile să-ți crească,
iar trupului, să nu se prăbușească,
i-aș da genunchii mamei lui Iisus.

Și astfel, la răspântie de drum,
ți-aș înălța statuie, să rămână

cât neamul tot, femeia mea română.
O, de-aș avea o marmură acum ...

*Pagină realizată de
Nicoleta Codrin*

Pe bună dreptate se spune că amintirile frumoase sunt bucuria vieții. Cred că acestea fac parte însă din tinerețea omului, nicidecum din bătrânețea lui, când face bilanțul.

Eram mic când bunicul povestea de "la belle époque" bucureștenă, de până la primul război mondial, cu balurile mascate din iarnă și bătaile cu flori de la Șosea care aveau loc primăvara, când leul era, ca valoare din aur, monedă europeană mai tare ca francul, când în magazinele de pe Calea Victoriei găseai mărfurile ce se etalau și în vitrinele lucioase de pe Champs-Élysées.

Tatăl meu, care a murit acum trei ani, la venerabila vârstă de 101 ani, cu o sănătate fizică și, mai ales, mentală, remarcabilă, povestea deseori ce frumoasă era perioada interbelică, cu oameni eleganți și manierați, despre comerțul mărfurilor din orice parte a orașului, despre strălucirea alergărilor hipice de la Băneasa, când numai cine nu muncea nu avea, întrucât săracul era sinonim, în foarte multe cazuri, cu leneșul.

Eu, cel din a treia generație, ca tânăr pensionar afirm că și cei mai colorați și mai frumoși ani ai mei au fost cei ai copilăriei, când nu mi-a lipsit nimic. Dar vai, aceasta s-a întâmplat în anii războiului, ani negri, cu drame și tragedii în numeroase familii! Dar acum, judecând la rece, dracul nu a fost chiar atât de negru, au fost anii cu nimic mai răi decât cei din anii de pace, să zicem perioada 1948-1960!

Să încerc să schițez prin prisma subiectivității mele anii camuflajului și ce a fost după aceea.

Dacă Archibald, un scriitor uitat azi pe nedrept, a scris o carte intitulată „De la Capșa la Palat”, parafrazându-l, descriu și eu viața derulată pe un singur kilometru distanță, pe Șoseaua Ștefan cel Mare, de la strada Vasile Lascăr la Calea Dorobanți.

Strada Ghiociei este strada pe care m-am născut și pe care locuiesc. Este o arteră lungă de circa 400 m, perpendiculară pe Șoseaua Ștefan cel Mare, în fața Parcului Circului, dreaptă și asfaltată, cu tei bătrâni, străjuită de vile somptuoase, dar și de unele case cu parfum de sfârșit de secol XIX, printre care și locuința mea, pe al cărei frontispiciu scrie „anul 1870”.

Cred că primele amintiri din viața mea pe care le pot relata încep cu anul 1940.

Mama îmi dădea bani să fac cumpărături de la „legionari”, un magazin alimentar aflat la circa 50 m de casă, o „za” din lanțul de magazine cu firmă verde recent înființate atunci în mai toate centrele orașului. Prezenta un tânăr o mică listă cu ceea ce dorea mama (ulei, făină, măslină și alte produse, în cantități mici), le plăteam și veneam acasă cu coșul plin, fudul și plin de importanță pentru ceea ce făcusem la cei 6 ani ai mei.

Soarta a făcut, ca acum dai ani, la Iași, să mă întâlnesc cu un domn în vârstă, pe nume **Costică Teja**, care, din vorbă în vorbă, aflând pe ce stradă stau, mi-a spus cu emoție că el a fost g. alimentar legionar.

Eram prea mic ca să știu și să înțeleg legionarii, le știam doar melodiile pe care le auzeam mereu la aparatul de radio. I-am văzut prima oară, în număr de o mie, în ianuarie 1941, la capătul străzii, în cămăși verzi, marșăluind într-o ordine perfectă, cântând cântece, mergând pe Șoseaua Ștefan cel Mare înspre Piața Victoriei. Erau tineri de la atelierele STB din apropiere, dar și de la marile uzine, cum ar fi Malaxa.

I-am văzut, în corpore, pentru prima și ultima dată în viață, în drumul lor spre a ocupa Cazarma funcționarilor publici. A doua zi au început luptele. Răpăitul mitralierelor se făcea auzit, și toată familia mea era în jurul radioului, ascultând comunicatele care

se băteau cap în cap. Cel mai îngrijorat era tatăl meu care era casierul poștei aflate mai departe de casă, la intersecția dintre str. Roma și B-dul Bonaparte. Evenimentele sângeroase au durat două zile, iar tata a răsuflat ușurat când a văzut, ulterior, că banii și documentele lăsate se aflau la locul lor. În schimb, zeci de case în zonă aveau geamurile sparte și purtau urmele gloanțelor.

Dar cu ochii minții să trec mai departe de magazinul legionar. În colț se afla o băcănie a unui grec, pe nume **Lambru**, iar vis-a-vis, pe celălalt colț al străzii Ghiociei, se afla o brutărie a unui neamț pe nume **Rudolf**, ce vindea în permanentă pâine caldă, rotundă, de 2kg., dar și franzele, cornuri și chifle din făină albă superioară. De sărbătorile Paștelui și Crăciunului toate gospodinele veneau aici cu aluat de cozonaci, în forme și tăvi, pentru a fi copti. Era o întrecere tacită între ele pentru a-și arăta fiecare măiestria. Puțin mai departe, pe str. Vasile Lascăr, erau câteva ateliere de croitorie, cizmărie, ceasornicărie, ceaprazărie (astăzi un termen complet necunoscut!), točilărie, și între ele un restaurant care purta numele proprietarului: **Stoleru**. Era renumit și pentru că avea un salon special amenajat cu două mese de biliard, care atrăgea ca un magnet pe amatori.

Dar să ne întoarcem și să mergem din nou pe calea Dorobanți. După **băcănia lui Salabu**, o altă unitate cu titulatură de epocă: „coloniale”, ce aparținea unui armean cu un nume greu de pronunțat: **Sahamonian Hasamarajab**, care avea o fată de vârsta mea, pe nume **Cuipic**. Clopoțelul agățat deasupra ușii de la intrare îi anunța armeanului clientul care voia să cumpere de la el, ori cafea proaspăt răsnită, ori susan, stafide, curmale, piper, fel de fel de ceaiuri și nenumărate

aromărie, aromărie, aromărie și prăjiturilor. Alături se afla **bijuteria lui Bunere**. Parcă îl văd pe patron, înalt și roșu la față, cu o mână paralizată, înconjurat de vizitii săi voinici, muscalii, îmbrăcați în catifea reiată neagră. În grajduri avea cai mari și frumoși, albi și negri, care se înghemau la calești lăcuite, deosebit de elegante. Avea și un car frumos, tras de cai mascați. Rememorând aceste aspecte, astăzi anacronice, îmi amintesc și de versurile la modă atunci, ale lui Jean Moscopol: „Mână, birjare și du-mă-n noapte / Cât mai departe, oriunde-ar fi...”, dar și de cele populare: „**Ecatерino, vedea-te-aș moartă / Cu dric la poartă / Și cai mascați...**”.

Alături se afla un spațios debit de tutun, care vindea cele mai elegante țigări: „**Mareșal Antonescu**”, dar și „**Tomis**”, „**Regale**”, „**Aviator**”, precum și cele populare, numite: „**Naționale**”, „**Militare**” și „**Plugare**”. Se vindeau, firește, și ziare, dar și cărți, de orice fel; de aici am cumpărat multe volume de **Moș Nae**, cu eroii săi, **Maplea** și **Coana Frox**. Responsabilul tutungeriei se numea **Ștefănescu**, dar fiindcă vindea și cărți îi spuneau „**Librărescu**”.

Mai departe se afla un depozit de cherestea care vindea și lemne de foc, și un restaurant măricel, cu firma „**La picu**”. Aproape în fiecare zi intram aici, fiindcă cel care se ocupa de bunul lui fratele lui tata. Verșorii mei, dat fiind distanța mica dintre casele noastre, îmi erau în același timp și prieteni.

Îmi amintesc cu emoție de cea de-a doua zi a Crăciunului anului 1940. Era tradițional ca prima zi de Crăciun, ca și prima zi de Paști, să se petreacă acasă, în mijlocul familiei (în celelalte două zile primeai musafiri sau plecai în vizită, la rude ori la prieteni). În sala cea mare a prăvăliei unchiul Manole avea peste trei sute de invitați, iar într-o sală mai mică, în jurul bradului, eram cam 10-15 copii. La un moment dat și-a făcut apariția **Moș Crăciun** care a început să vorbească, să ne întrebe dacă eram cuminiți, iar pe cei din clasele primare dacă aveau note bune. Fiecăruia i-a dat daruri:

Bucureștiul de altădată - Piața Brătianu

O grădină de vară bucureștenă din anii 40

mie, bunăoară, un tun cu arc care, după armare, apăsând pe un buton, producea o scânteie. Nu știu cum s-a întors "moșul" cu spatele, că i-am văzut pe spate roșul de la steagul tricolor pe care îl primea unchiul meu de sărbători, la intrarea în prăvălie. Neavând suficiență pânză roșie, "moșul" a folosit steagul, acolo unde aceasta lipsea, dar ochiul meu de Argus l-a dat de gol: "Nu e moșul!" am început să strig și, ca să fiu mai convingător, l-am tras de barbă și mustață până am rămas cu recuzita în mână, spre amuzamentul mesenilor și supărarea lui Vasilici, un frate mai mic al mătușii mele. Cu această ocazie am câștigat și primii bani din viață, umare a cântecului "Steaua sus răsare", precum și a altor colinde cunoscute.

Dar să mergem mai departe, ajungem la o altă firmă, astăzi dispărută: "Iaurgeria La Anton". Nu am să uit niciodată calitatea excepțională a iaurtului de aici care se vindea cu ajutorul cântarului: din niște vase late și mari de lut se lua cu lingura produsul care încontinuu avea o foarte mare căutare. Se vindea iaurtul pentru acasă și în castroane mici, dar se putea consuma și în local, cu mămăliguță, alături de ouă și brânzeturi. Am descoperit această delicată culinară în urmă cu 30-35 de ani la Constanța, la o patiserie din Piața Ovidiu. Îl prepara un macedonean pe nume Paris, tot din lapte de oaie și tot în castroane de lut. Vânzarea lui se făcea rapid, chiar din primele ore ale dimineții, dar eu, prieten cu amfitrionul, aveam rația mea zilnică pusă deoparte, pe care o consumam, ferit de ochii clienților, în biroul său plin cu saci de făină. Aceasta s-a întâmplat timp de vreo 15 sezoane estivale, până în preajma anilor 90; când Paris s-a pensionat.

Urma apoi o frizerie: "La Ionei" - un salon foarte șic, cu cinci fotolii din piele, unde lunar îmi aranjam podoaba capilară. Până îmi venea rândul (frizeria era foarte frecventată), mă uitam la pozele din revistele de război "Signalul" și "Tempo". Uleiul de nucă și briantina înleiau fiecare tunsoare a clientului: așa era la modă.

Urmau alte unități comerciale, de care îmi amintesc cu nostalgie: magazinul alimentar al lui Tarapana (!), niște restaurante curate cu nume caraghioase: "Ciac" și "Râta", birtul "Dobrică", mereu plin de oameni, care avea la intrare o tablă neagră pe care scria cu creta numele a peste 30 feluri de mâncăruri ieftine, dar cu carne și bine preparate, precum și prețul lor. Apoi frumosul și încăpătorul cinematograful "Dacia", care avea și o mică grădină de vară, o cofetărie cu mese de marmură și scaune masive din lemn, atelierul foto "Stela Duță" - care avea și salon, conturul de carton al unui avion pe care scria "București - Odessa", și oricine putea deveni un "pasager" zămbitor, și o altă firmă, aproape necunoscută azi, "Simigerie". O voi descrie telegrafic întrucât, copil fiind, am vizitat-o de foarte multe ori. Găseai aici sarailii cu nucă și mere, baclavale și merdenele, ștrudele, cremă de zahăr ars, pateuri proaspăt scoase din cuptor, plăcintă de dovleac, precum și năut, susan, siropuri și bragă, semințe la cornet și multe altele, de circa 30 de ori mai multe ca la Mc Donalds-ul de azi. Tatăl meu cerea o porție de "miș-maș", ceea ce însemna un amestec de circa 300-400 grame de plăcintă cu carne și plăcintă cu brânză.

Să nu omit și cele două dughene mici care aparțineau unor evrei: "La Paul" - care era specializat în desfacerea papiatelor germane Gutenberg, în peste 1000 de culori, puse în câteva zeci de sertărașe special construite, și "La Rebecca" - cu fel de fel de mărunțșuri. Nimeni nu i-a deranjat cu nimic în toți cei patru ani ai războiului; din contră, le-a mers bine, întrucât în cartier se aflau foarte multe croitorii particulare.

Apoi două măcelării: "La Sandu" și "La Gică", un magazin elegant întregesc peisajul de atunci al cartierului.

Dar să trecem și pe partea cealaltă a Șoselei Ștefan cel Mare,

pornind din fața străzii mele. Pe o suprafață mare de circa trei ha se afla un depozit de lemne, cu linie de cale ferată, cu 4-5 mașini de tăiat. Alături era cea mai mare fabrică de pâine din București, Otto Gagel, o clădire impresionantă la vremea aceea. Vreau să relievez un aspect ce ar părea neverosimil: în anii grei ai războiului producția și mai ales calitatea și diversitatea nu a lăsat niciodată de dorit. Pe strada mea și pe celelalte artere, în fiecare zi, indiferent de anotimp, în căruțe de lemn îmbrăcate în tablă pe care scria numele fabricantului, trase de cai voinici și bine îngrijiți, vedeam fel de fel de produse de panificație de excepțională calitate, mai ales cornurile și chiflele cu lapte crocante.

În vecinătatea fabricii, un alt colos industrial: "Moara Comercială". Nu am să uit niciodată șirul de căruțe, lung de peste un km. Și țărani care-și așteptau rândul în tăcere, ca să macine sacii de grâu și porumb agonisiți de pe urma muncii lor. Numai duminicile acest spectacol unic pentru bucureșten lipsea. Țărani erau la bază - așa zisul "vad comercial" - și de aici explicația numeroaselor restaurante din care am amintit câteva, în rândurile de mai sus.

Alături o altă clădire monumentală, "Jandarmeria", ultimul popas al lui Corneliu Zelea Codreanu, în aprilie 1938, înainte de a fi condamnat la închisoare.

Și la câțiva metri distanță, după traversarea Aleii Tonola, un spital de înaltă ținută, "Diaconesele", specializat în tratarea TBC-ului, personalul sanitar fiind format numai din maici îmbrăcate în uniformă lor austeră.

Apoi un loc despre care păstrez, chiar în inimă, unele dintre cele mai frumoase amintiri ale copilăriei: velodromul! Într-un parc imens, remarcabil întreținut de primărie, își desfășura activitatea clubul "Viforul Daciei" sau "galbenii", cum li se zicea, în glumă, partevilor, datorită echipamentului în care erau îmbrăcați. Iarna aici mă dădeam cu sania, pe "derdeluș", de pe creasta unui deal măricel, iar din primăvară până în toamnă asistam duminica dimineața la meciuri de fotbal care se desfășurau în cadrul "campionatului orașenesc de război". Tot aici își disputa meciurile și echipa poliției care era întotdeauna primită cu aplauze și încurajări sarcastice. Parcă îi văd cu tricourile lor negre, cu o stea albă pe piept, care aparținuseră până nu demult celebrei echipe "Venus", al cărei patron fusese Gabriel Marinescu, și el "chiriaș" în 1940, pentru câteva nopți, în arestul "Jandarmeriei". "Vedeta" era patronul Dolfi care stârnea hohote de râs când plonja după ce mingea depășea linia porți și se întorcea cu spatele când era față în față cu un înaintaș advers, de teama de a nu fi lovit. Echipa practica sistemul "Bicbue mingea și toți fuga după ea". Poliția pierdea la scoruri astronomice, dar amatorismul și plăcerea de a juca făceau ca echipa să fie la datorie, atât la propriu, cât și la figurat! Dar echipa de fotbal era oia neagră a "Viforului Dacia", întrucât clubul avea secții de prim rang, cea de atletism cu numeroși campioni, iar pe terenurile de tenis, volei și baschet din incinta Velodromului aveau loc cu regularitate meciuri aprige cu cele mai bune echipe din alte zone ale orașului. Atuurile clubului erau însă echipa de polo și natație prezente însă în bazinele elegantei baze "Kiseleff", și, mai ales, de rugby, care își susținea meciurile, tot la Șosea, pe terenurile "Federației" - actualul stadion "Iolanda Sater". Ce meciuri aprige erau între "galbenii" și eternele rivale: "Stadionul Român", "P.T.T" și "Tenis Club Român" - care alcătuiau careul de așil. Pe bună dreptate, încrâncenarea era teribilă; dar, așa cum se spune, "rugby-ul este un sport de huligani jucat de gentlemen".

(continuare în numărul viitor)

E. Ghiocel

Imagine din mijlocul orașului (teren viran din piața Amzei), unde printre blocuri era cultivat porumb

Bucureștiul interbelic - str. Bazaca (lângă Piața Națiunii)

PAGINI UITATE, PAGINI REGĂSITE
REGINA MARIA A ROMÂNIEI – "BALCICUL"

Erupția editorială de după anul 1989 a adus publicului larg de cititori, printre altele, o serie întreagă de lucrări de autori români puși la index de către autoritățile comuniste timp de peste patru decenii.

Printre aceștia figurează, la loc de cinste, și Regina Maria, o scriitoare fecundă și de un real talent, cu o imaginație bogată și un limbaj elegant.

Lista scrierilor sale, dintre care unele în limba maternă, engleza, este impresionantă și ca volum, și ca varietate, ea cuprinzând cărți de memorialistică ("Povestea vieții mele" – 3 vol., "Însemnări zilnice" – 3 vol.), romane ("Povestea unei inimi", "Dor nestins"), multe cărți pentru copii ("Cartea de basme a Reginei României", "Vocea muntelui", "Copila cu ochi albaștri" și multe altele); peste 40 de titluri apărute între anii 1912 – 1938, la București, Sibiu, Cernăuți, Iași, dar și în străinătate

(Anglia, Statele Unite, Germania, Italia, Franța).

Despre viața ei a scris, prin anii 80, o frumoasă carte Hannah Pakula, intitulată sugestiv "Ultima romantică".

În presa literară interbelică Regina Maria și-a făcut, de asemenea, simțită prezența.

Răsfoind recent colecția revistei "Lumea turistică" pe care o dețin integral, am găsit în nr. 1 din aug. 1934, un interesant articol în care descrie cu măiestrie locul ei preferat, Balcicul, titlul purtând, ca atare, acest nume.

Locul în care Regina Maria a dispus, prin testamentul redactat la Balcic în ziua de 29 iun. 1933, ca după moarte inima să-i fie depusă "în caseta de aur dăruită de femeile române la sosirea în țară" la capela Stella Maris din domeniul său de la mare: "Cu trupul voi odihni la Curtea de Argeș, lângă iubitul meu soț, Regele Ferdinand, dar doresc ca inima mea să fie așezată sub lespezile bisericii ce am clădit-o. Vreau să odihnesc acolo, în mijlocul frumuseților făcute de mine, în mijlocul florilor ce le-am sădit. Și cum acolo se găsește inima mea, eu nu vreau să fie un loc de jale, ci dimpotrivă, de pace și de farmec, cum a fost și când eram în viață."

Vă invităm să citiți acest articol cu tentă inedită, deoarece se republică după 70 de ani... Suntem siguri că o să vă placă!

Emilian Georgescu

BALCICUL

articol al Reginei Maria din revista "Lumea turistică", aug. 1934

"Balcicul pentru mine a devenit un colț de liniște și odihnă, unde mă duc să-mi împrăpățez sufletul și trupul.

Coasta are un farmec rar și dacă s-ar dezvolta cu îngrijire, ar putea deveni una din cele mai încântătoare părți din scumpa noastră țară.

Clima îi este minunată, baia și înotul - o bucurie. Însă cu toate că Balcicul este colțul ales, cel mai drag inimii mele, acei ce doresc o plajă mare e bine să meargă la Ecrene. Nicăieri nu se găsește o plajă nisipoasă mai frumoasă decât acolo.

Pentru colorit, duceți-vă la Caliacra, cu stâncile ei roșii în contrastul cărora marea apare misterios de adâncă, verzuie și albastră, ca și cum smaraldele și safirele s'au topit la un loc pentru a face bucuria zeilor.

De nedescris sunt apusurile de soare la Caliacra, și este un timp când pământul sterp se acoperă cu maci înflăcărați. Un apus de soare în vremea înfloririi e ca și cum întreaga lume ar fi cuprinsă de foc.

În lunie florile de câmp transformă întreaga Dobrogea într-o grădină cu multe culori. Scumpul nostru Rege Ferdinand obișnuia să zică că flora văli Teke este o adevărată grădină a raiului.

Ca toți cei care iubesc Coasta de Argint și Eu sper s-o văd în dezvoltare și prosperitate, spre bucuria multora. Dar nai presus

Regina Maria pe țămul mării

de toate nu doresc ca atmosfera și caracterul ei să fie schimbate sau distruse.

Intensitatea pitorească a acestei fâșii de pământ este ceea ce o face atât de neprețuită.

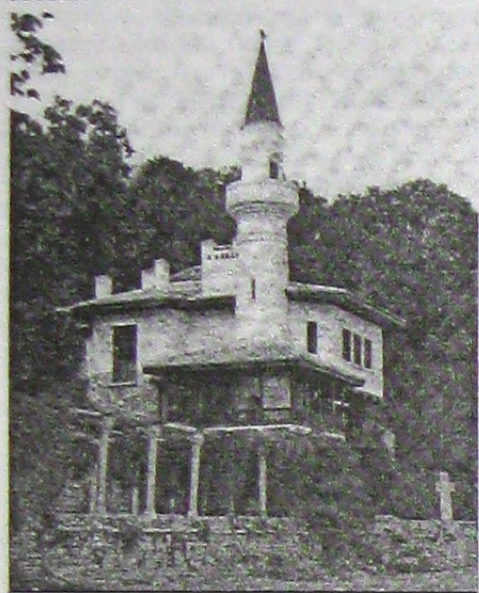
Acei ce s-ar uni spre a face aceste locuri singuratic mai plăcute și mai ușor de ajuns la ele trebuie mai cu seamă să le respecte frumusețea, iar în dezvoltarea lor să le cruțe pitorescul.

Toate construcțiile publice, fie ele școli, hoteluri, bănci sau primării, ar trebui să fie adaptate stilului regiunii; arhitecturi complicate și înflorite nu trebuie permise, nici nu merg cu fondul artistic al locului.

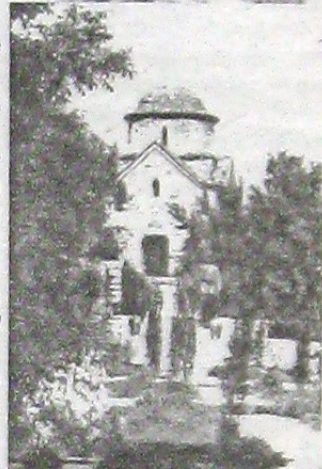
Având atâta dragoste pentru această parte a țării noastre, nădăjduiesc că nu se vor face mari schimbări înainte de a fi văzute de Mine. Eu, având inima de artist, aș simți o adâncă bucurie să-i ajut la plănuierea îmbunătățirii lor, și sper că-mi va fi îngăduit să fiu o îndrumătoare în lucrările de gust.

Și mai cu seamă, voi — cei ce iubiți Coasta de Argint, nu distrugeți atmosfera orientală care îi este marea farmec, îmbunătățirile rău înțelese sunt mult mai rele decât dacă nu le faci deloc! Ele ar ruina frumusețea rustică și simplă a locului.

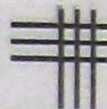
Dragostea mea pentru această parte a lumii, este atât de mare, încât simt că aș fi o bună sfătuitoare, de aceea lăsați-mă să iau parte la lucrul vostru."

Vila din Balcic a Reginei Maria

Capela Stella Maris din domeniul Reginei

Jean Steriadi - Casă din Balcic

Pe tot cuprinsul acestei veri, la Muzeul de Artă al României este deschisă o expoziție cu un mesaj aparte, nostalgic: tablouri realizate de cei mai mari pictori români din perioada interbelică în orașul din Cadrilater, oraș cu viață aparte: Balcic. De aici și titulatura expoziției care, prin tematică, atrage zilnic un număr mare de vizitatori de toate vârstele.

Camil Petrescu a spus că între 1919 - 1940 pictura românească avea un singur subiect: Balcicul - care proba și evidenția personalitatea și stilul celui din fața șevaletului.

fost Iser, în vara anului 1913, fiind participant, ca soldat, la războiul balcanic. El spunea că a fost mobilizat în Dobrogea, dar că tot aici și-a trecut doctoratul în pictură. Peisajul acestui ținut l-a pătruns carnal, visceral, impregnându-l cu toate trăirile lui caste. L-au urmat apoi pe aceste meleaguri, parcă ireale, pictorii: Tonitza, Jean Alexandru Steriadi, Ștefan Dimitrescu, Theodorescu Sion, Cutescu-Storck, Vasile Popescu, Rodica Maniu, D. Ghiață, S. Mutzner, Dărăscu, Ressu, Mac Constantinescu.

Aici, la Balcic, primarul Octav Moșescu a fondat Universitatea liberă "Coasta de Argint", iar apoi, cel care l-a succedat, primarul George Fotino, cu sprijinul Elenei Fotino, a creat "singurul muzeu din sudul Dobrogei" instalat într-o clădire special construită.

Jean Steriadi - Strada principală din Balcic

În august 1940 lucrările de pictură din muzeul de la Balcic au fost aduse cu vaporul în portul Constanța și depozitate în diferite locuri, evident inadecvate.

Ele au constituit în 1961 nucleul înființării Muzeului de Artă din Constanța.

Dar cedarea Cadrilaterului în 1940 a făcut ca numele de Balcic să dispară din titlurile tablourilor numite o lungă perioadă: doar "peisaj dobrogean", dar care nu a reușit să-l extragă din istoria artei românești sau din frustrările imaginarului colectiv.

Cele 172 de opere expuse confirmă certitudinile artiștilor și exegeților din perioada generației de artiști care au transformat acest tărâm românesc.

Samuel Mutzner - Vedere din Balcic

Reproducând câteva tablouri din expoziție credem că vă vom mări interesul de a le vedea pe viu!

E. G.

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI" - premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției ziarului. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IUNIE: Ce semnificație aveau "echipele morții"?

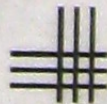
a fost dat de Nelu Neslea, elev (17 ani) din Tulcea, care a primit premiul promis de noi ("Acuzat, martor și apărător în procesul vieții mele" - Dumitru Banea).

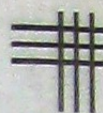
RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL: "Echipa morții" era Pe unde trec ei, rămâne o dără de entuziasm. (...) E legal. E perfect legal. Dar față de noi, legile nu mai există. Nici în vreme de război, Reșița n-a văzut atâta armată. Ea este adusă din orașele vecine, ocupă orașul și-l înconjoară de jur-împrejur." (Corneliu Zelea Codreanu - "Pentru legionari").

Și atunci, ca și acum - în lăudata "democrație" interbelică, ca și în "democrația" actuală - legionarii nu aveau dreptul nici măcar de a ... cânta (!), de a-și afirma crezul românesc, național și creștin.

Din această echipă au făcut parte: preot Ion Dumitrescu-Borșa, Sterie Ciometti, ec. Petre Țocu, stud. Tache Savin, Traian Clime, av. Iosif Bozântan, ec. Nicolae Constantinescu etc.

Întrebarea lunii Iulie: Ce cunoașteți în legătură cu simiștii (câteva elemente importante)?
PREMIU: "Cazul Horia Sima și Mișcarea Legionară" - Const. Papanace.

Petru Bratosin - Blaj: Scrisoarea dvs. amplă credem că merită prezentată. Ne comunicați că ați rămas surprins de tam-tam-ul făcut anul trecut la București cu ocazia Târgului de Carte de la Teatrul Național. Atunci, cineva din conducerea țării - nu ne spuneți dacă a fost președintele sau primul ministru - s-a făcut foc și pară deoarece a văzut la un stand al unei edituri cartea "Mein Kampf" a lui Adolf Hitler. Ați fost însă de-a dreptul "șocat" în urmă cu două luni când, fiind în vizită la un prieten din copilărie, acesta v-a arătat într-o librărie din Israel (și chiar din Tel Aviv) cartea de bază a ideologiei naziste tradusă integral în limba ebraică!! (pe pagina de gardă specificându-se: "Lucrarea nu are nici o valoare literară, dar este un document important pentru noile generații"). Cartea este voluminoasă, având 650 pag. Nu vă putem spune, la nedumerirea dvs. justificată, decât atâta: nu știți că noi "suntem mai catolici decât papa"?! După unii, cercetătorii istoriei ar trebui să nu meargă la "izvor", așa cum spunea Nae Ionescu, ci să apeleze numai la "comentarii" (!!) (evident subiective). Noi nu avem în bibliotecă această carte și nici nimeni dintre noi nu doarme cu ea sub pernă.

Liana Grigoriu - București: Locuiți de șase ani pe str. Episcop Radu din sect. 2, dar nu știți cine a fost acest personaj și ne întrebați pe noi. Nici noi nu prea știm multe din biografia episcopului, dar cunoaștem când a decedat (nu numai data, dar chiar și ora: 8 dec. 1920, ora 14.45). A murit în sala de ședințe a Senatului României care funcționa atunci în clădirea Universității, fiind membru al Senatului. A murit nu în urma unui atac de cord, ci în urma unei explozii teroriste năprasnice. Alături de el au mai murit Greceanu, ministrul Justiției și senatorul Spirescu, iar generalul Coandă, președintele Forumului, și alți senatori au fost grav răniți. Ținta atacului fusese, de fapt, însuși Ferdinand, regele României, care a scăpat datorită unei întârzieri neprevăzute la ședința Senatului. Teroristul odios a fost Max Goldstein, zis "Ciungul" deoarece nu avea o mână. A avut complici pe Jean Lichtblon și Soul Ozias. Atentatorul principal era în structura Kominternului. El și cei doi complici ai săi, care au fost și ei arestați după atentat, au fost judecați în 1922 împreună cu participanții la congresul de constituire a Partidului Comunist. Max Goldstein a fost condamnat la muncă silnică pe viață, dar a murit în 1924, în închisoarea Dofana, în urma unei pneumonii.

de acord cu concluziile dvs. și sintetizăm prin chiar cuvintele dvs.: "vai de cei învinși, învingătorul ia totul". Echidistanța la noi nu funcționează, întrucât din păcate, se privește doar dintr-un anumit punct de vedere.

Indescifrabil - Sibiu: Ne puneți o întrebare în opt rânduri și noi vă răspundem în patru rânduri: la 12 oct. 1940 au pătruns pe teritoriul României 19.000 de combatanți germani alcătuind Misiunea Militară Germană. Foarte rapid, până la declanșarea războiului cu Uniunea Sovietică, nr. acestora atinge cifra de 750.000 de oameni.

Cosmin Badea - Rășinari: Mulțumim pentru gândurile frumoase adresate. Regretul dvs. că nu puteți participa la concursul nostru din cauză că nu vă încadrați în condițiile de participare vă onorează, de aceea vă vom oferi spre citire (cu împrumut) cartea lui Dumitru Banea, pe care o doriți atât. Iar dacă aveți drum prin București, nu ne ocoliți: avem multe cărți bune pe care le împrumutăm cu drag.

Eugen Chirilă - Giurgiu: Suntem interesați de inițiativa dvs. de a difuza carte legionară și vă vom ajuta cu tot ne va sta în puteri, întrucât nu ați menționat adresa completă sau număr de telefon, așteptăm să ne contactați pentru a ne întâlni și a concretiza binevenita dvs. propunere.

Victor Zamfirescu - Sighet: Ne bucurăm că, fiind în trecere prin București ați aflat despre existența revistei (și a noastră). Într-adevăr, revista noastră nu ajunge în toată țara. Soluția cea mai bună deocamdată este să vă faceți abonament pe adresa de mai jos.

Emilian Ghika

AVIZ IMPORTANT

PENTRU A FI SIGURI DE CONTINUITATEA RELĂȚIEI DINTRE "CUVÂNTUL LEGIONAR" ȘI DVS., VĂ INVITĂM SĂ FACETI ABONAMENTE PE ADRESA:

NICOLAE BADEA, STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREȘTI, cod 031245.
VĂ MULȚUMIM!

Redacția

Geta Bălan - Botoșani: Ne scrieți în dorința de a rezuma și a publica rândurile dvs. pe care le considerați utile pentru tinerii noștri cititori. Suntem de acord. Iată: ați citit două cărți împrumutate din biblioteca unei colege de serviciu, ambele având aceeași temă: scufundarea vasului *Struma* care avea la bordul său 763 evrei care vroiau să emigreze din România în Palestina. Plecat din Constanța, el a fost torpilat, se pare de un submarin sovietic, în apropierea țărmului turcesc, în noaptea de 23 febr. 1942, existând numai 4 supraviețuitori. Autorii celor două cărți sunt: Maria Arsene cu vol. "Struma" și Mihail Stoian cu "Ultima cursă". Conținutul celor două lucrări v-a tulburat deoarece au murit atâția oameni nevinovați, lipsiți de apărare. În continuarea scrisorii ne spuneți că ați văzut pe canalul TV Discovery un documentar al cineaștilor americani care se referă la un subiect asemănător: scufundarea pachetotului german *Wilhelm Gussloff* în Marea Baltică, în noaptea de 30 ian. 1945, tot de către un submarin sovietic. Vaporul plecase din Königsberg, actualul Kolinigrad, supraincercat cu 6600 femei și copii care fugeau din calea armatei roșii. Nu avea imbarcate trupe militare și armament. Atacată cu trei torpile, nava s-a scufundat, ducând cu ea pe fundul mării 5300 de femei și copii nevinovați, fiind salvați doar 1252 de oameni. Ne mai scrieți: "se vorbește acum despre holocaust și crime de război, dar cazul vasului german nu intră în această categorie? Cine sunt responsabilii acestui asasinat în masă și ce sancțiuni li se aplică? La noi de ce nu se scrie nimic despre acest eveniment cutremurător în revistele istorice?" Suntem

Redactor șef:

Colegiul de redacție:

Secretar de redacție:

Relații cu publicul

Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"

ISSN 1583-9311

Nicoleta Codrin

Radu Constantin, Emilian Ghika, Corneliu Mihai

Nicolae Badea

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București
(zona Circului - intersecție cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)
Vineri, între orele 15⁰⁰ - 19⁰⁰
tel.: (021) 322 3832 și (021) 610 3578 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com

